

Jean-François Callens

EVANGELIZÁCIÓ

Nyolc Boldogság Közösség, 2013

A könyvet a Nyolc Boldogság Katolikus Közösség adta ki
2007-ben

Jean-François Callens: Évangéliser, Canon 211, 1ère partie
©Éditions des Béatitudes, 1992

Évangéliser, Canon 211, 2ème partie
©Éditions des Béatitudes, 1993

Fordította: Csaba Ildikó, Veronika Mária cb nővér

Ajánlás

Akit szíven talált az Evangélium, a Jézus Krisztussal való találkozás, az megtér. Aki megtér, annak egész lényét megragadja az örömhír, az átalakul, az képtelen hallgatni arról, amit talált és hallott. Ha a keresztények hallgatnak az Evangéliumról, Jézusról, akkor az azt jelenti, hogy nem Jézus Krisztus örömhíre, hanem más (a politikai, gazdasági válság, a piac, a divat, a bűn) ragadta meg szívüket, az, amiről oly szívesen és oly sokat beszélnek.

A világnak és a megkeresztelt, de meg nem tért keresztények tömegeinek joga van megismerni az Isten szeretetéről szóló örömhírt, Evangéliumot, Jézus Krisztus megtestesülését, kereszthalálának és feltámadásának örömhírét.

Nekünk pedig kötelességünk és jogunk evangelizálni (C.I.C. 211. k.), mert ha nem tesszük, a kövek fognak kiáltani helyettünk.

Ez a könyv olyan kötelességről beszél, ami alól hosszú időközön át fölmentettük a világi híveket és gyakran magunkat is, mondván, hogy mi nem vagyunk szektások, akik térítenek, tagokat toboroznak.

Ez a könyv lelkiismeretvizsgálatra készítet. Mint pap, alig találkoztam olyan katolikus kereszténnyel, aki a mulasztás bűnével vádolná magát, mert nem evangelizált, nem tett tanúságot bátran szóval, tettel és jelekkel Jézus Krisztusról.

Ez a könyv azoknak szól, akik készek lelkiismeretvizsgálatot tartva változni és változtatni, mert szívükig hatol a világ sebzettsége, és megérinti őket az igazságra éhezők, szomjazók önpusztítása, mivel nem jutott el hozzájuk az élet evangéliuma. Azoknak szól, akiknek fáj, hogy még a keresztények is álvallások újkori piacán örömhír utánzatokat vásárolnak drágán, önjelölt messiások kínálatából, besétálva ezzel a Hazugság Fejedelmének csapdájába.

Ez a könyv azoknak szól, akik felismerték, hogy keresztségükből fakadóan hivatásuk Jézus Krisztust vinni az emberekhez, megfertőződve a jóhírtől szeretnék depressziós, örömtelen híveinket és

világunkat örömhírré áthangolni. Azoknak, akiket betöltött az élet Igéje és a szívük serlege túlcserdül.

Aki kész felvállalni Jézustól és Egyháztól kapott küldetését, annak nagy segítség lesz Jean-Francois Callens Evangelizációról szóló könyve elméleti alapvetéseivel és gyakorlati útmutatásaival, melyek szükségesek az emberhalászathoz.

Engem gazdagított. Szeretettel ajánlom neked is.

Varga László

plébános

I. RÉSZ

Bevezetés

Először a tüzéség, hogy megtisztítsa a terepet:

„Minden krisztushívőnek kötelessége és joga azon fáradozni, hogy az üdvösség isteni híre minden korban és az egész világon minden emberhez egyre inkább eljusson.”

Az Egyházi Törvénykönyvből idézett mondat (211. kánon) világos, mint egy ballisztikus röppálya: **minden** hívőnek **kötelessége**, ugyanakkor **joga** is az evangelizáció – mindenütt és minden időben. Gyakran halljuk az ellenvetést: Ki a „hívő”? Miféle kihalóban lévő fajról van itt szó? A válasz pontos, a 204. kánonból:

„Krisztushívők azok, akik – mivel a keresztségben Krisztus testének tagjaivá lettek – Isten népét alkotják, és minthogy így a maguk módján részesévé váltak Krisztus papi,

prófétai és királyi feladatának, állapotuknak megfelelően annak a küldetésnek a gyakorlására kaptak hivatást, amelynek a világban való teljesítését Isten az Egyházra bízta.”

Milyen joggal kapjuk az evangelizáció küldetését? A keresztségünkből származó joggal. Az Úr maga küld a szolgálatra (I. *Apostolicam actuositatem*, II. Vatikáni Zsinat és 225. kán.), és nem vitathatjuk a 225. kánont, amely kimondja, hogy „egyéni vagy társulásokban jogunkban áll” evangelizálni!

Mivel Jézus részesít minket papi, profétai és királyi küldetésében, nyilvánvalóan nincs szükségünk más megbízásra az evangelizációhoz. A megbízás a keresztség és a bérmálás szentségében van. „Isten apostoli munkára küld” (225. kán.). Küldöttek, képviselők, megbízottak: Isten delegál minket, a Szentháromság képviselői vagyunk.

Kiáltás

Emlékezzünk az Evangélium szavaira:

Már közel járt az Olajfák hegyének lejtőjéhez. Egyszerre a nagy sereg tanítvány hangosan áldani kezdte örömeiben az Istent a sok csodáért, amelynek szemtanúja volt. „Áldott az Úr nevében érkező király!” – kiáltották (Lk 19,37—38).

A nagy sereg tanítvány (tehát mi!) örömeiben hangosan dicsőíti Istent, mert jön a Király, szívünk Kedvese, Ő, aki annyira siet, hogy átugorja a hegyeket és átlépi a dombokat.

Miért dicsőítik? Mindazokért a csodákért, melynek tanúi voltak. Az evangelizáció egyszerű: dicsőítjük Istent, örömeinkben kiáltunk, tanúságot teszünk arról, amit láttunk, és a Kedves, a Király jön: átugrik a hegyeken, bekopog a szívek ajtaján, behívhatják vagy elküldhetik.

Sajnos túl gyakran halljuk: „Egyáltalán nem illik bele a helyi pasztorációba... nem is időszerű. És ez a sok egzaltált ember, aki magasba emelt kézzel imádkozik, minden mondatukat azzal kezdik, hogy

»Áldott vagy, Uram...« vagy »Hálát adunk neked, Urunk...«, egyfolytában lelkesednek. Tülfűtött és érzelgős az egész. Túl édeskés! Egyébként mi nem is láttunk csodákat.» Ezt halljuk a megújulással kapcsolatban. Még a mai Egyházban is vannak, akik odáig mennek, hogy azt kérik Jézustól, hogy rója meg és hallgattassa el őket, de Ő azt válaszolja:

Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani
(Lk-19,40).

Ha ti, akiket azért kereszteltek meg és küldtek, hogy örömmel és hangosan hirdessétek az Evangéliumot, elhallgattok, mi más marad Istenünknek, mint a kövek, hogy tanúskodjanak szeretetéről?

Isten örülten bízik bennünk, és nem akar pótmegoldást a hallgatásunkra. Nem is a kövek fognak kiáltani, mert nem fogunk hallgatni, sem éjjel, sem nappal. Urunk, őrizz meg minket attól, hogy cserbenhagyjunk, őrizz meg attól, hogy szégyelljünk Téged... őrizz meg a gyilkos csendtől!

Az evangelizáció visszafoghatatlan kiáltásokból fakad; Szent Pál írja elsőként:

Hogy az evangéliumot hirdetem, azzal nem dicsekedhetem, hiszen ez kényszerű kötelességem. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!
(1Kor-9,16).

Ezek az igehelyek – lesz még belőlük jónéhány – mind fontosak. Nem lehet úgy evangelizálni, hogy nem tanultuk meg kívülről Isten igéjét és azoknak a szavait is, akik az életüket adták ennek hirdetéséért, kezdve Szent Pállal. Tehát sok tanulnivalónk van, sok a referencia. Itt egy olyan Szent Pállal találkozunk, aki egyedül kiált és kiált:

Ha önszántamból teszem, jutalmam lesz, ha nem önszántamból, csak megbízott hivatalnok vagyok
(1Kor-9,17).

Valójában az evangelizáció visszafoghatatlan kiáltásokból fakad. Először maga Isten kiált:

Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani
(Lk-9,40).

Tudjuk, hogy Jézus mit kiáltott a kereszten:

Szomjazom! (Jn 19,28).

Ez az ige egy másiknak a visszhangja:

Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! (Jn 7,37).

A szomjúság tüze, hogy inni adjon a sóvárgóknak. Jézus ezt is mondja:

Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön, annyira szeretném, hogy már lángra lobbanjon! (Lk-12,49).

Az *annyira* szóból kiérezhetjük Jézus panaszát, szenvedését és türelmetlenségét is. Nem tudom itt felsorolni az összes idézetet, amely Istenünk szomjúságáról tanúskodik és kiáltásként visszhangzik végig az Ószövetségben: Ozeásnál, Izajásnál, a zsoltároknak...

Bárcsak hallgatnál rám, Izrael! (Zsolt 81,9)

Tehát ha mi, keresztények hallgatunk, az azt jelenti, hogy hidegen hagy minket Isten sírása. Jézus ezt mondta Sziénai Szent Katalinnak:

„Fogadj be, és én áradattá teszem magam!”

Hogy értsük ezt? A szeretet csak egy másik szeretet-vágyhoz csatlakozhat. A mindenható Szeretet csak egy másik személy vágyával egyesülhet, ami

ugyan végtelenül kisebb az övénel, mégis szüksége van rá. Mert a Szeretetet nem erőltethet és nem korlátozhat. Márpedig *Isten szeretet* (Jn 4,8), tehát nem kényszerít. Csak a szeretet utáni vágyunkhoz csatlakozhat.

Szent Ferenc ugyanígy kiált, amikor végigjárja Assisi utcáit:

„A Szeretetet nem szeretik!”

Az evangelizáció egy másik visszafoghatatlan kiáltásból is fakad, ami viszont a lelkektől jön. Franciaországban állítólag évente húszezer öngyilkosságot kísérelnek meg huszonöt év alatti fiatalok. (Nem „katolikus” felmérés!) Ha mindezt elosztjuk az év háromszázhatvanöt napjára és a nap huszonnegy órájára, akkor kijön, hogy óránként két fiatal kísérel meg öngyilkosságot, ami talán sikerül is. Amikor befejezte ezt a könyvet, számítsa ki, hogy az olvasás órái alatt hány huszonöt évnél fiatalabb próbálkozott öngyilkossággal.

Kietlen földön bolyongtak a pusztán, nem találtak utat lakható hely felé. Éhség és szomjúság gyötörte őket, életüket pusztulás fenyegette (Zsolt-107,4—5).

Az evangelizáció tehát azoknak az embereknek a kiáltásából is fakad, akik olyan mértékben szomjaznak, hogy pusztulás fenyegeti őket.

„Magadnak teremtettél, Uram, és szívünk nyugtalan, amíg meg nem nyugszik Benned.”
(Szent-Ágoston).

Te vagy az élő víz forrása, és én, a megkeresztelt, aki tudom, hogy hol a forrás, amiről Ezekiel próféta beszél (1. Ez 47), a forrás, ami Jézus oldalsebéből folyik a kereszten, talán hallgatni fogok róla? Ez azt jelentené, hogy nem törődöm a veszélyben forgó lelkekkel!

Nyolc Boldogság Közösség, 2013

Szükségszerűség

Erre a kiáltásra ugyancsak Szent Pál adja meg a választ:

Mivel Isten irgalmasságából ez a hivatásunk, nem veszítjük el bátorságunkat. Elutasítjuk a szégyenletes hallgatást, nem alkalmazunk csejt, és nem hamisítjuk meg az Isten szavát, hanem az Isten jelenlétében nyíltan hirdetjük az igazságot, s rábízunk magunkat az emberek lelkiismeretére... Mi ugyanis nem magunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, magunkat csak úgy, mint a ti szolgátokat Jézus kedvéért.

Mindez a Korintusiaknak írt második levél negyedik fejezetéből való, és mivel rendkívül fontos, hogy ezt az idézetet ismerje minden keresztény, aki nem akarja szégyellni Jézust, jegyezzük meg a referenciát: **2Kor 4,1...** Ebben megtaláljuk az első vonalban végzett „alap-evangelizáció” teljes módszerét, azok között az emberek között, akik nem tudják (vagy nagyon rosszul tudják), hogy ki Jézus.

Szükség van tehát arra, hogy ne veszítsük el a bátorságunkat, hogy ne hallgassunk, ne alkalmazzunk cselt, ne hamisítsuk meg az Isten szavát. Csak az igazságot, a teljes igazságot hirdessük, hiszen Jézus az igazság és az élet. Az is fontos, hogy ne magunkat hirdessük! Ez a legnehezebb, mert mindent a magunk szája íze szerint színezzük ki. Amikor prédikálunk, tanítjuk az Evangéliumot, tényleg megzavarhat az a kísértés, hogy azért egy kis részünk mégiscsak van egy lélek megtérésében. Egyáltalán nincs, Isten irgalmasságából kaptuk ezt a hivatást, és csak Jézust hirdethetjük, mint az Ő szolgálói.

A Lélek és a menyasszony hív: „Jöjj el!” Aki hallja, hívjon: „Jöjj el!” (Jel 22,17).

Isten és a menyasszony (aki Izrael, az Egyház, az én lelkem és annak a lelke, akinek Istenről beszélek) együtt mondja: „Jöjj el, Istenem!”, „Jöjj, lélek, aki Istent keresed!”

Aki szomjazik, jöjjön, aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék (Jel 22,17).

Szükséges megértenünk és még inkább szemlélnünk Isten szomjúságát, hogy odaadja magát nekünk,

hogy megnyilatkozzon, megismertesse magát, és a lelkek szomjúságát is, hogy megismerjék Istent.

Egy rabbi azt mondta, hogy Isten vágyakozása az ember után és az emberé Isten után hasonlít egy hím és egy nőstény oroszlán vágyához, akik párosodni akarnak. A kép merész, sőt megbotránkoztató, vakmerőségével mégis a valóságot fejezi ki.

Ebből a szükségből fakad egy harmadik kiáltás is. Pál, Ferenc és Ágoston után hallgassuk meg Xavéri Szent Ferencet is, aki a missziók védőszentje az egész világon. Az Egyházban ma nagyon gyakran csak Lisieux-i Szent Terézről beszélnek, mint a missziók védőszentjéről, aki így kiáltott:

„Szeretném körbefutni a földet, és hirdetni az Evangéliumot!”

Sokszor úgy mutatják be őt, mint a missziók egyetlen védőszentjét. Ismerős epizódok az életéből: amikor már nagyon beteg volt, egészen közel a halálhoz, alig tudott menni, de azt mondta, hogy „egy missziósért megy”, vagy szeretettel vett fel egy tűt a földről egy lélek megtéréseért. Természetesen látnunk kell Teréz hősiességét, de vannak, akik érvként használják fel a rejtettségét, mondván: észrevétlennek kell

maradni, mint az élesztőnek a tésztaiban... végül már úgy elbújva, elásva, hogy egyáltalán semmit nem kelesztünk meg.

Elfelejtjük, hogy a lámpatartón kell világítanunk, nem pedig a véka alá rejtve. Ezért édesanyánk, az Egyház nagyszerű pedagógiai érzékkel nem csak egy védőszentet adott a misszióknak Kis Szent Teréz személyében, hanem Xavéri Szent Ferencet is. Utóbbi Isten szeretetének lángoló apostola, tetőtől talpig karizmatikus. Kokinkínából így írt az Európában maradt Loyolai Szent Ignácnak:

„Ó, hogy nem rohanhatok végig az európai egyetemeken, hogy **őrültként odakiáltsam a fiataloknak**, akiket jobban vonz a diploma és a jó állás, mint a távoli népek sürgető szolgálata: Pogányok milliói követnék Jézust, ha itt az Evangélium munkásai lennétek!”

Xavéri Szent Ferencet már ebben a korban kiáltásra készítette az Isten, az Egyház, a lelkek hívására mondott igen szükségessége. „Üvölni” akarta a fiataloknak (ő használja ezt a szót), akik társadalmi és anyagi sikert kerestek, ahelyett, hogy Jézussal együtt inkább az Atya aratásába álljanak be.

Különösen aktuális ez a kiáltás ma, amikor annyi fiatal veszíti el a reményt, mert nem talál munkát, nem tudja, mit kezdjen az életével, a képességeivel, a tehetségével, a nagylelkűségével, a másik oldalon pedig összeroskadunk az aratnivaló alatt.

A hithirdető legfőbb dolga az evangelizáció, ugyanakkor — mint Xavéri Szent Ferencet — el kell hogy ragadja az a vágy, hogy minél több hithirdetőt találjon, mert ez is az ő ügye.

Az aratni való sok, de a munkás kevés. (Mt 9,37)

Nyolc Boldogság Közösség, 2013

Hivatás

Isten irgalmából hivatást kaptam (1. 1Kor-9,19; 2Kor-4), hogy Krisztust elvigyem a világnak. Gondoljuk át Márk (11. fejezet) és Lukács (19. fejezet) evangéliumának azt a jelenetét, amelyben Jézus messiásként vonul be Jeruzsálembe. Ha egyszerre vizsgáljuk ezeket a szövegrészeket, azt olvashatjuk, hogy Jézus két tanítványát elküldi a szemközti faluba. Pontos utasítást ad:

Mindjárt, amikor beértek, találtok ott egy megkötött szamárcsikót. (Mk 11,2)

Egy kicsi szamárról van szó, *amelyen még nem ült ember*, márpedig mindenki tudja, hogy a magrebi szamárcsikók nem vihetnek nehéz terhet, mielőtt teljesen ki nem alakul a patájuk. Ma is így van: a magrebi országokban, ahol pedig az állatvédőknek nincs sok szavuk, vigyáznak arra, hogy ne terheljék meg őket.

Tehát egy ilyen szamárcsikó fizikailag nem bír el egy akkora embert, mint Jézus, aki — ha hiszünk a

torinói lepel tanúságának – körülbelül 1,80 m magas és 75 kg lehetett. Jézus mégis ezt mondja:

... találtok ott egy szamárcsikót, amelyen még nem ült ember. Oldjátok el, és vezessétek ide. (Mk 11,2)

Lukács hozzáteszi:

Ha valaki megkérdezné tőletek: Miért oldjátok el?, így feleljétek: Szüksége van rá az Úrnak. (Lk 19,31)

Ezt nagyon fontos kiemelnünk, mert a szamárcsikó az „evangelizáló”. A kicsi szamár a megkeresztelt: ti és én. A két tanítvány azért jött, hogy eloldjon a mindennapi élet verkleijétől, az anyagiak után való szaladgálástól; Jézushoz vezettek, mert az Úrnak szüksége van rám. Talán három-négy éves lehettem, talán egy karácsonyi éjféli misén történt, vagy hat-hét éves koromban, amikor elsőáldozó lettem, egy családi ima keretében, egy szép liturgián, már nem nagyon tudom... de bármikor is történt, eljöttek, hogy eloldjanak.

Jézus ugyanolyan gonddal, ugyanazzal a teremtetlen bölcsességgel választott ki, mint a tizenkét apostolt,

egy imában töltött éjszaka után. Nem érdemeltem ki: Isten irgalmasságából kaptam a küldetést. Ez a kiválasztás, a megkülönböztetés, a hivatás misztériuma.

A szamárcsikó nem kap szót, csak el kell vinnie Jézust a világnak, s keresztségem által nekem is ugyanezt kell tennem. Valójában az evangelizáció nem külön hivatás, ami „megtetézné” a keresztséget. Jézus előre látja az ellenvetéseket: „Milyen joron beszél fiatalokhoz, gyerekekhez? Mit térítget? Vajon nem az a célja, hogy a hatalmába kerítse és elcsábítsa őket?” Legyenek bár tudós klerikusok, akik ezt mondják, úgy fogunk válaszolni, ahogy Jézus vagy Szent Bernát, akit fiatalok sokasága követett a monostorba: „Az Úrnak van rá szüksége... a Mesternek van szüksége erre az emberre, szüksége van rájuk.”

A szamárcsikót Jézushoz vezették, ráterítették köntösüket, és ő ráült. (Mk 11,7)

Köntösüket terítik a szamárcsikóra, ugyanúgy, ahogy Illés rávetette köntösét Elizeusra, a Szentlélek újabb kiadásának, egy új erő ajándékának szimbólumaként. A szamárcsikó különleges kenetet

kap, hogy vinni tudja Jézust. Mi is különleges kenetet kapunk a keresztségben, a bérálásban, az Egyház és testvéreink imáján keresztül.

Sokan a ruhájukat terítették az útra, mások meg lombos ágakat szórtak eléje, amelyeket a réten vágtak. (Mk-11,8)

A szamárcsikó, ez a kis állat, aki most Jézust viszi, az útra terített köntösökön lépked. Ezek a köntösök az egész Egyház imáit szimbolizálják, különösen azokat, akik szenvednek, akik kórházban, elfekvőben, öregotthonban vannak, vagy börtönben Jézus nevéért. A föld minden szegénye, kivetette — ha imádkozik — köntösét teríti a lábam alá, amikor evangelizálni megyek, hogy ne ránduljon ki a bokám, hogy kenet legyen rajtam.

Ami engem illet, ugyanolyan bizonytalan vagyok, mint a szamárcsikó, mert nekem is nagy fülem van, amivel inkább azt hallom meg, amit előttem mondanak, s nem a Mesterem hangját hátulról. Hallgatom a tömeg allelujázását, és a végén még azt fogom hinni, hogy miattam van, mert olyan ügyesen viszem Jézust. De a járásomat megkönnyíti a szegények imája: a patáim alá terített köntösök

és zöld levelek. Köntösök a szamár hátán és a lába alatta: kettős kenet.

*Az előtte menők, s akik kísérték, ezt zengték:
„Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön!”
(Mk-11,9).*

Márk azt mondja, hogy a tömeg elkezdte dicsőíteni az Urat a sok csodáért, amit látott. Az Egyház imája rendkívüli módon megkönnyíti a dolgomat, hogy Jézust vigyem a világnak.

Itt van még Jézusnak ez a mondata is, amin minden jó hithirdetőnek elmélkednie kellene: ... *és rögtön vissza fogja küldeni ide* (Mk 11,3), mert már nem lesz rá szüksége. Jól meg kell értenünk: nehéz az evangelizáció mellett dönteni, nehéz elhatározni, hogy Jézusról fogunk tanúságot tenni, de legalább ilyen nehéz elviselni, hogy visszaküldjenek, amikor a misszió véget ért. Másnap már követ és szalmát vitetnek a szamárral, s a mindennapi verklit sokkal nehezebb lesz elviselni egy ilyen élmény után. Keresztelő Szent János világosan beszél erről:

*Neki növekednie kell, nekem kisebbednem
(Jn-3,30).*

Az Úrnak egy meghatározott feladat miatt van rám szüksége, és talán csak egy ilyen feladat adódik az életemben. Talán azért kellek neki, hogy **egyetlen** lelket megérintsek, aztán már nem lesz szüksége rám, „csak” az lesz a dolgom, hogy életem végéig hálát adjak és dicsőítsem Őt. El kell fogadnom, de nehéz, mert továbbra is úgy szeretném vinni Jézust, mint amikor messiásként vonult be Jeruzsálembe. Az evangelizáló önmagától való elszakadása a küldetés **előtt** a **bizalomban**, **utána** pedig a **lemondásban** áll.

A „fertőzés”

„Megfertőződtem”, mert Jézust vittem. Nemcsak arról van szó, hogy a világnak elvigyem Jézust, ahogy az előbb láttuk, hanem arról is, hogy embertársamat odavezessem Jézushoz (l. Mk 2; Lk 5). Elmélkedjünk tovább a szinoptikus evangéliumokban, kezdve Szent Márkkal:

Mivel néhány nap múlva visszatért Kafarnaumba, elterjedt a híre, hogy a házban van (Mk 2,1).

Péter háza (az első pápáé) szimbolikusan az Egyházat jelentheti. Jézus tehát saját egyházában van.

Annyian összejöttek, hogy még az ajtó előtti téren sem fértek el. Hirdette nekik az ígét. Közben hoztak egy bénát, négyen cipelték. Mivel a tömegből nem tudták eléje vinni, kibontották fölötte a tetőt, és a nyíláson át engedték le a hordágyat, amelyen a béna feküdt (Mk 2,2—4).

Nem túl gyakran látunk ilyen hozzáállást, mint ennél a négy embernél. Nem mondják: „Mivel nincs hely, hogy a bénát bevigyük, ez egy jel; Jézus nem

akarja meggyógyítani, menjünk szépen haza.” Nem, nem adják fel. Minden okosságukat és gyakorlati érzéküket latba vetve felmennek a tetőre, kibontják ott, ahol Jézus áll. Merészségről, állhatatosságról, okosságról, kezdeményező készségről, bátorságról, felelősségérzetről, határozottságról tesznek tanúságot.

Egyikük ezt mondhatta: „Csináljuk így...”, a másik három talán ellene vetette: „Mit fog szólni Péter anyósa, még ha Jézus meg is gyógyította? Hogyan bontsuk ki úgy a tetőt, hogy ne essen rá a Mesterre? Széles nyílás kell ahhoz, hogy vízszintesen le tudjuk ereszteni a hordágyat. És mennyien állnak lenn!” Végül közös elhatározásra jutottak, és mind a négyen nekiláttak, hiszen egy hordágy nehéz! Az egyik talán ezt mondta: „Figyelem, háromra engedjük!” Ismerjük a folytatást:

Hitüket látva Jézus így szólt a bénához: „Fiam, bűneid bocsánatot nyertek.” (Mk 2,5).

Nem egyszerűen befelé forduló, egyéni hitről van itt szó, hanem olyan hitről, amelybe ezek az emberek egész lényüket beleadták: izmaikat, verejtéküket, tenyerüket. Ha valaki már tapasztalta, hogy mit

jelent egy köteleken függő terhet többedmagával lefelé engedni, az tudja, hogy a legkisebb ügyetlen mozdulat, és a tenyeréről lejön a bőr.

Az evangelizáció szempontjából meg kell látnunk ebben a jelenetben a közösségi cselekvést. Evangelizálni annyit jelent, hogy visszük a sérültet, a bénát. Nem tudjuk, hogy milyen lelki állapotban volt ez az ember, talán egész úton tiltakozott, talán nem is akart Péter házába menni. A barátai nem erőszakolták, de meggyőzték!

Hová vitték? Egy szentmisére, egy gyógyító imaestre, egy bűnbánati liturgiára. Azért viszik, mert valószínűleg jól ismerik ezt a béna embert, nem „véletlenül” mentek érte! A hozzátartozói, a szomszédai...

Az evangelizáció gyakran abban áll, hogy elvisszük a szomszédunkat a templomba, Péter házába, oda, ahol Jézus van. Alá kell húznunk a cselekedet közösségi jellegét, amiben ott van a tervezés, az előkészítés, a megkülönböztetés, az utasítás, az egység. Benne van a lelki küzdelem is, de nem adják fel. Azt az embert, akit a körülmények **felebarátjukká** tettek, elvitték **Jézushoz**, az „Egyházba” (Péter házába).

Vezethetjük embertársunkat Jézus mögött is, a kíséretében: az Egyházba, a szentségi élethez, a testvérekhez. Ezt látjuk az irgalmas szamaritánus példázatában, ami olyan közel áll a szívemhez, és aminek most az „evangelizációs változatát” szeretném átadni (l. Lk 10, 29—37):

Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba ment le...
(Lk-10,30).

Kezdődik a tragédia: lemegy! Lemegy a szent városból — megkeresztelt állapotából — Jerikóba, ahol lebujok vannak, züllés és prostituáltak, ahol könnyű pénzt szerezni és költeni. Megy lefelé, talán már tele van mohósággal, kapzsisággal, alig várja, hogy Jerikóba érjen, többé nem gondol Jeruzsálemre. Mindannyiunkra vonatkozik ez a kép, elhagyjuk a keresztségben kapott szépségünket, és indulunk Jerikó felé. Rablók kezébe kerül, akik háromszorosan is elbánnak vele: kifosztják, véresre verik, és félholtan otthagyják.

Kifosztják. A gonosz is munkálkodik, de elsősorban azokról az emberekről van szó, akik életem során megsebeztek, megfosztottak istengyermeki szabadságomtól kábítószerral, alkohollal, érzelmekkel,

szex-szel és a bálványimádás különféle divatos és előkelő módszereivel, mágiával, spiritizmussal, new age-dzsel... Talán azt a képességemet vették el, hogy hinni tudjam: teljes bizalommal lehet szeretni és hagyni, hogy szeressenek. Elvették a szabadságomat, hogy higgyem: oda tudom adni magam, hiszen erre vagyok teremtve.

Véresre verték. Ezek a belső — és talán külső — sérüléseim; minden fizikai, de főleg pszichológiai és érzelmi erőszak okozta seb. (Elsősorban ezekkel találkozunk az evangelizáció során.) Emberek, akiket félholtá tett az elszigetelődés, a magány, a depresszió. Én magam is sebzett voltam (és talán az is maradok), de a szerepem ebben a példabeszédben más lesz: odamenni ahhoz, akit megsebeztek és félholtan otthagytak.

*Történetesen egy pap tartott lefelé az úton.
Észrevette, de elment mellette (Lk 10,31).*

Ez a pap a vallást képviseli. A vallás *történetesen* elmegy a fiatal, a megsebzett ember mellett, akinek az Evangéliumra lenne szüksége, de kikerüli, s közben — ahogy gyakran halljuk — azt mondja:

„Én jó keresztény vagyok, minden vasárnap elmegyek misére, ez éppen elég...!”

Ugyanígy jött egy levita is, meglátta, és továbbment. A levitát az erkölcstannal, a törvénnyel hoznám párhuzamba. Ez az, amit szabad, és ez az, amit nem, ezt tanultuk — legalábbis azt hisszük, hogy ezt tanultuk — hittanból, ezt jegyeztük meg. A törvény tehát a maga merevségével szintén elmegy mellette: „AIDS-es? Magának csinálta!”

De (ebben a „de”-ben minden benne van):

Egy szamariainak is arra vitt az útja. Amikor meglátta, megesett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebeire és bekötözte (Lk 10,33—34).

A szamaritánus, a bevándorló, a lecsúszott, a „büdös”. Természetesen Jézust látjuk benne, hiszen ezt mondja: *Menj, és tégy te is hasonlóképpen* (Lk 10,37). Jézus az, aki úton volt, de másképp, mint a pap és a levita. Ő nem *történetesen* megy arra. A legfontosabbakat teszi: odamegy az emberhez, megesik rajta a szíve, s olajat és bort önt a sebeire, bekötözi őket.

Az első evangelizáció az, hogy még semmit nem csinálunk: Jézus az, aki bennem közeledik a másik emberhez, akinek megesik rajta a szíve, fölé hajol, olajat és bort önt a sebeire. Az olaj és a bor nem korabeli fertőtlenítő vagy érzéstelenítő, hanem az Énekek énekének bora:

Szerelmed édesebb a bornál (Én 1,2).

*A nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt
szívünkbe Isten szeretete* (Róm 5,5).

A bor azt a szeretetet és örömet szimbolizálja, amit csak Jézus tud nekünk adni. Az olaj a vigasztaló Szentlélek olaja, a te neved, Jézus. *Mint a kiöntött olaj, olyan a neved* (Én 1,3).

A Mestere mögött járó, Jézust követő tanítvány második evangelizációja a szamáré. Nem én választom ki a felebarátomat, akit az Egyházba kell vinnem, hanem az Úr. Rám bízta, és bátran, hűségesen **kell** vinnem, egy szamár csökönyösségével! Lehet, hogy sokáig fog tartani, nehéz és egyhangú lesz, mint Szent Mónikának, aki hosszú éveken át hordozta Ágoston fiát imáiban. Ez lesz a mi dicsőségünk. A fogadó, ahová a szamaritánus

beviszi a sebesültet, az Egyház, az imaközösségem, a családom, a szívem...

A harmadik evangelizáció a hűséges, gondos és készséges fogadósé, aki a nap huszonnégy órájában készen áll, aki **minden** talentumát elkölti, és hitelt ad az Urának. Gondoljunk Jézusnak erre a csodálatos igéjére, amikor egy általa ránk bízott kicsit, szegényt befogadunk:

*Viseld gondját, és ha többet költenél, visszatérve
megadom neked* (Lk 10,35).

Ha megfertőzött minket az együttérző szeretet, mérték nélkül fogunk kapni.

Nyolc Boldogság Közösség, 2013

Túlsordulás

Mindig hasznos arra emlékeztetnünk, hogy nincs módszer. Létezik azonban egy olyan hozzáállás, ami valamennyiünk tapasztalata lehet. Az olyan kicsiknek, mint mi – és minden megkereszteltnek –, az egyetlen „evangelizációs magatartás” a túlsordulás. VI. Pál pápa mondja:

„Evangelizáló buzgóságotoknak igazi életszentségből kell **fakadnia**, melyet az imádság, de mindenekelőtt az Eucharisztia szeretete táplál...” (*Evangelii Nuntiandi*, 76.).

Ezért öt pontban – valamennyi hosszú tanítás témája lehetne – javaslatot teszünk arra, hogy hogyan érhetjük el ezt a túlsordulást.

1. Határozzuk el, hogy elhiszük, hogy bárki legyen is a velünk szemben ülő (hiszen mindenkinek meg kell felelnünk, aki csak kérdezi, mi az alapja reményünknek, l. 1Pét 3,15), örült vágy van benne az abszolút iránt, aminek talán nincs tudatában. A lelke olyan, mint egy száraz szivacs.

2. Isten örülten vágyakozik valamennyiünk után – bárki legyen is az –, sokkal nagyobb vágy van benne, mint bennünk. Ahogy már mondtuk: Isten szüntelenül áradó forrás.

3. Isten utáni, sokszor tudat alatti vágyunkat és Isten irántunk való örült vágyát kiáltotta Jézus minden erejéből a kereszten. Ez a vágy nem csal meg, ahogy Szent Pál is megerősíti: *A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete* (Róm 5,5).

4. Isten nem tesz kivételt: *Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen* (Jn 3,16). Ez a túlsordulás mindenkire vonatkozik: *Nincs különbség zsidó meg pogány között, mert mindnyájunknak egy az Ura, aki bőkezű mindazokhoz, akik segítségül hívják. Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni* (Róm 10,12-13).

5. Isten rajtunk keresztül akar működni: *Menjetelek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket, kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére!* (Mt 28,19). Ezt a parancsot kaptuk a Szentlélek által, Mátén keresztül. Csak a túlsordulás

evangelizál, mert az ragályos. Isten rajtunk keresztül akar működni.

Miért van az, hogy a szentmiséink, az imádságaink után olyan sokszor üres szívvel távozunk? Hogy egy hasonlattal éljünk: a szívünk olyan, mint egy keskeny szájú, széthúzható műanyag palack, egy ötezer liter újbórral megtöltött tartályvagonnal szemben. Ránk árad a bor, de nem tudjuk magunkba fogadni. Ha bezár minket a gyűlölet, a harag, a bosszú, a birtoklási vágy, az irigység, van egy lehetőség arra, hogy kihúzzuk a dugót: a gyónás. Előfordul, hogy meg sem tudom mozdítani a dugót, annyira megszorult. Ilyenkor úgy teszek, mint a kisgyerek, aki megkéri az apját: „Apu, légy szíves!” Az apa, aki jó pedagógus, meglazítja a dugót, de nem húzza ki teljesen. A gyermeki lelkület teszi lehetővé Istennek, az Atyánknak, hogy szívünkbe a Szentlélek által azt a vágyat helyezze, hogy visszatérjünk Hozzá (l. Lk 15,11, a tékozló fiú példázata). A bűnbánat meglazítja a dugót, de csak akkor lesz teljesen kihúzva, ha a kiengesztelődés szentségéhez járulunk.

Egy rabbinikus kommentár egy királyról beszél, akinek a fia messzire ment, és ezt írta az apjának: „Nem tudok visszajönni.” Az apa ezt válaszolta:

„Gyere, amennyit tudsz, és én majd megteszem az út többi részét!”

De ez még nem elég. Attól, hogy az üveg nyitva van, még nem biztos, hogy meg is töltődik. Ahhoz, hogy meggyőződjunk, tényleg üres-e, meg kell rázni. Szent Ágoston ezt az állapotot egy olyan edényhez hasonlítja, amiben korábban sár és kátrány volt; sokáig kell rázni, bő vízzel kiöblíteni, mielőtt mézet tehetünk bele. Engeszteléssel, a szeretet cselekedeteivel, aszkézissel, lemondásokkal kell kimosni. Attól, hogy potenciálisan „megtölthetővé” váltunk, még nem biztos, hogy meg is lehet tölteni minket. Ha már ki lett húzva a dugó és üres az üveg, pontosan oda kell helyezni, ahol az újbor folyik.

Hogyan helyezzük a szívünket a szeretet áradó forrásához? Úgy, hogy jelen vagyunk a Jelenlévő számára, odamegyünk hozzá, mert Isten jelen van. Istennel csak a jelenben találkozhatunk. Az Evangélium hirdetőjének tehát meg kell bizonyosodnia arról, hogy az, akihez beszél, a jelenben van-e, segítenie kell, hogy akkor, ott kisöpörje a múltat:

Hagyd a holtakra, hadd temessék el halottaikat
(Lk 9,60).

Segítsünk abban is, hogy ne aggódjon a jövő miatt:

Ki fogja nekünk elhengeríteni a követ? (Lk 16,3).

„Emiatt ne aggódj, amikor odaérsz, már el lesz gördítve a kő. Isten a jelenben van.” Természetesen a hithirdető annál meggyőzőbb, minél inkább éli ezt az igazságot: egy óra szentségimádás nap nap után, belső ima és újra csak belső ima, szüntelenül visszatérni a jelenhez, megküzdeni az emlékezetünkkel, ami csak keserűséget, irigységet, ítélkezést akar elénk idézni, és a képzeletünkkel, ami megvadul, elbizonytalanít.

Még az sem elég, ha az üvegből kihúzták a dugót, üres, és ott van, ahol a forrás fakad... túl nagy az áradat! Képzeld el, hogy egy ötezer literes tartályon egy egészen kicsi nyílás van. A víz olyan erősen árad, hogy folyik mindenfelé, de belülről csak néhány csepp kerül. A szeretet áradata olyan hevesen tör elő Isten szívéből, hogy a mi szívünk szűk kis nyílásán

csak néhány csepp tud behatolni. Ki ne tapasztalta volna, hogy szentmise, gyónás, szentségimádás után ezt mondta magában: „Nincs bennem olyan öröm, szeretet, békesség, amilyenre számítottam.” Hát akkor mit tegyünk?

Egy hasonlatot szeretnék elmondani, amit egy püspöktől hallottam. Gondoljunk egy tölcserre, aminek egyik nyílása széles, a másik szűk, belül pedig egy szűrő van. Isten látja a képtelenségemet: az üveg, vagyis a szívem üresen ott áll az ő kegyelmeket árasztó szíve előtt, de az én nyitott szívem sebe olyan szűk az övéhez képest, hogy nem tud eléggé megtelni. Isten ad egy tölcser: ez a szabadságom. A tölcser, ami egy nagy „V”-t formál, a befogadóképességem, a bizalmam, amit **jóakaratra** is hívhatunk. A tölcser keskeny része, ami ítél, analizál, válogat, kritizál, amiben a szűrő van: az értelmem. Isten nem akar megfosztani az értelmünktől, de az annyira megszokta, hogy övé az elsőbbség, hogy még a szeretetben is előretolakszik, és felfordítja a tölcser, amin keresztül Isten be tud minket tölteni. Képzeld csak el: már önmagában is milyen nehéz volt megtölteni az üvegünket, hát még ha rajta van egy felfelé fordított tölcser!

Ilyen a hozzáállásunk, különösen nekünk, nyugatiaknak (különösen nekünk, franciáknak, és különösen nekünk, az „erősebbik nemek”): sportot űzünk a kritizálásból, mindig mindent meg akarunk érteni, mielőtt befogadnánk, meggyőződni, biztosak lenni, mielőtt hinnénk... A szeretetben ez katasztrofális! Először a jóakaratomnak kell befogadni, elfogadni, megnyílni, hogy azután az értelem — amit Isten soha nem akar rövidre zárni — szűrőjén keresztül a szeretet újbora behatolhasson a szívembe, lassan-lassan, cseppenként, anélkül, hogy elfolyna. Az üvegem így meg fog telni, hiszen erre lett teremtve, még túl is fog csordulni:

Fejemet megkened olajjal, poharam túlcsordul
(Zsolt 23,5).

Szívem serlege túlcsordul, Isten erre teremtett. Azzal evangelizálok, hogy túlcsordul belőlem az öröm, a jobbik rész, a Völegény hangja: ez a megkeresztelt ember hivatása!

Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy állandóan a megtérésre törekszem, újra és újra a megfelelő irányba fordítom a szűrőt, a szív szolgálatába állítva. Az értelem azonban nem szereti ezt, ellenáll,

mindig ő akar az első lenni, és a szív könnyen az értelem rabszolgájává válhat. Márpedig ahhoz, hogy megtérések történjenek, feltétlenül az Úr borának kell áradnia bennünk, ennek kell túlcsordulnia. Ezért van az, hogy néha a legjobban összeállított szentbeszédek is színtelenek, szagtalanok és ízetlenek: nem túlcsordulásból fakadnak, mert a prédikátor tölcseré rossz irányba áll.

Néha ahelyett, hogy megtérnék, megtéríteném az értelmemet, rossz irányban tartom a tölcserémet, odaszögezem a fejemhez, és még meg is vagyok elégedve — egy poharat pedig melléteszek. Az újbor lefolyik a megfordított tölcserén, megtölti a poharat; a bor minden bizonnyal Istentől jön, Anyaszentegyházunk védjegyét, az „imprimatur”-t viseli, ennek nagyon nagy hitele van. Felszolgálhatom a poharat valakinek, nem fog neki rosszat tenni, tartalma teljesen megfelel az Egyház tanításának, csak éppen nem téríti meg! Mert ahhoz, hogy megtérjen, ennek az újbornak át kell folynia a szívemen, és onnan kell túlcsordulnia.

Isten szeretetének újborát nem „szállíthatom” anélkül, hogy el ne kötelezném magam, mert Isten azt kéri, hogy **tanúságtevő** legyek, nem pedig

papagáj. Nem adhatom át az Ő újborát, ha én magam nem kóstoltam, különben előfordulhat, hogy hamis tanú leszek. Ha a bor nincs is meghamisítva, hamis tanú vagyok, és ahhoz, hogy megkóstoljam, el kell telnem vele. Csak akkor lesz ragályos az evangelizáció, ha túlcsoordul belőlem az újbor.

Az üveg és a tölcsér hasonlatából megérthetjük, hogy az evangelizáció természetesen Isten műve: nem mi evangelizálunk Istennek, hanem maga Isten cselekszik. A szükséges meggyőzőerő pedig abból a tapasztalatból fakad, hogy Isten megmutatta nekem a szeretetét.

Gondoljunk két csavargóra, akik mindketten olcsó vörösborot isznak. Egy nap az egyik csodálatos bordeaux-it talál a kukában, és megissza. Soha nem gondolta volna, hogy a bornak ilyen íze is lehet! Találkozik az ivócimborájával, aki hívja:

— Gyere, igyunk egy kis lőrért!

— Én nem!

— Mi van, megtértél?

— Nevezd, ahogy akarod, de olyan bordeaux-it ittam, hogy már rá sem tudok nézni a te lőrédre!

— Mi volt abban a bordeaux-iban?

— Kóstold meg!

— Nálad van?

— Igen.

Ez a túlcsoordulás.

VI. Pál pápa a modern világ evangelizációjáról szóló buzdításában (*Evangelii Nuntiandi*) ismétli, hogy világunknak tanúságtevőkre van szüksége, különösen a fiataloknak.

A tanúságtevő evangelizációjának három-dimenziósnek kell lennie: feleljen meg az Egyház tanításának, legyen kérügmatis (a görög *kérügma*, hirdetés szóból származik, tartalmát a VII. fejezetben fogjuk megvizsgálni) és misztikus, amely a túlcsoorduláson, Isten egyre bensőségesebb megtapasztalásán alapszik. Tegyük hozzá, hogy egyben karizmatikus és profetikus is, a 204. kánon értelmében, amely kimondja, hogy részese vagyok Krisztus királyi, papi és profétai küldetésének.

Királyi küldetés: király, természetesen mindenekelőtt lelki értelemben. A hithirdetésemnek egyházhűnek kell lennie, hogy legyőzze az eretnekséget és a sötétséget, amely elutasítja a világosságot.

Papi küldetés: pap vagyok, vagyis közvetítő Isten és az emberek között, összekötő a testvéreim és Isten között, Isten és a testvéreim között. Az evangelizációnak misztikusnak kell lennie, amely az Istennel való szívközelségből fakad, és természetesen előnyben kell részesítenie és buzdítania a kicsinyeket, hogy közeledjenek Jézushoz:

Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké az Isten országa (Mk-10,14).

Merjük ajánlani a gyermekeknek, akár alkalmas, akár alkalmatlan, a nehézségek és kritikák ellenére is, a kitett Oltáriszentségben jelen lévő Jézus imádását. Könyörgő felhívás ez a hittantanárokhoz... Ha a tanítványok elutasítják a kicsinyeket, azért teszik, mert még nem tapasztalták meg — még a Pünkösöd előtt vagyunk —, hogy ők maguk is kicsik, akiket Jézus magához ölel. Összeszidják azokat, akik Jézushoz viszik a gyermekeket, s a Mester ezt szemükre veti. Ő magához fogadja, megáldja, ölébe veszi a kicsinyeket: ez a misztikus evangelizáció.

Prófétai küldetés: próféta vagyok, vagyis beszélhetek Istenemnek nevében és az ő órájában. Ezen keresztül

természetesen a hithirdetésemnek karizmatikusnak kell lennie, de hogy ezt az aspektust megvilágítsuk, térjünk át a következő fejezetre.

Nyolc Boldogság Közösség, 2013

Győzelem

Egy evangelizációról szóló könyvben nem kerülhetjük ki azt, ami ennek csúcsát jelenti: a lelki küzdelmet, mert mindenekelőtt erről van szó. Sokan talán azért kezdenek bele olyan nehezen az evangelizációba, mert érthető okokból nem fogták fel, hogy mi a tét:

A világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak (Jn 3,19).

Nem valaki ellen evangelizálok, nem híveket toborzok, hanem a világosságot hirdetem, miközben a sötétség hatalmai nem akarnak ebből a világosságból.

Mivel lelki küzdelemről van szó, Sámuel 1. könyvének 17. fejezetére fogok támaszkodni, amelyben Dávid és Góliát híres párviadalát olvashatjuk. Spirituális valóságot kell itt látnunk: egyik oldalon Izrael serege, vagyis az Egyház, az élő Isten csapatai (ide tartozom én is), a másikon pedig a filiszteusok, a sötétség hatalmai.

*Ha a világból valók volnátok, mint övéit szeretne benneteket a világ, de mert nem vagytok a világból valók, hanem **kiválasztottalak** benneteket a világból, gyűlöl benneteket a világ (Jn 15,19).*

Köztük van a völgy: nem létezhet kompromisszum a filiszteusok és Izrael között, a sötétség hatalmai és az élő Isten, *a Világosságtól született Világosság* között. A világosság fia vagyok, semmiféle alkut nem köthetek a sötétséggel; ádáz küzdelem lesz.

Góliát tényleg az ellenség, aki a testvérem lelkében ellene szegül Annak, akinek tanúságtevője vagyok: a Világosságnak. Az Írás szerint Góliát több, mint három méter magas. Ha csak az amerikai kosárlabdázókra gondolunk, akik meghaladják a két métert, valóságos óriások! Góliát meg három méternél is több! A fején bronzsisak, a lábán bronz lábszárvédő, pikkelyes páncélt visel, ami ötezer sékelt, vagyis ötven kilót nyom. Lándzsája nyele olyan, mint egy zubolyfa, kemény, mint a márvány, a hegye pedig hatszáz sékel (hat kiló) vas, a pajzsát a fegyverhordozója viszi előtte. Egy valóságos tank áll előttünk. Megérthetjük az izraeli sereget! Góliát negyven napon keresztül minden reggel és este

kiáll Izrael fiainak sorai elé, hogy párviadalra hívja őket. Naponta kétszer, mint a tévéhíradó, jön ez a Góliát, hogy zaklasson minket, az élő Isten seregeit, abortusszal, euthanáziával, fogamzásgátlással, materializmussal... reggel és este!

Saul és Izrael meg vannak döbbenve, nagyon félnek, és Dávidnak meg fog gyűlni a baja, amiért kiáll Istenéért, vagyis a mai Egyházért. Dávidot Isten kiválasztotta, amikor Sámuel próféta fölkenete őt. Sámuel a külsőt nézte, és Eliábot, a legidősebb fiút választotta volna, mert magas termetű volt, okos és szép, tudott beszélni és harcolni... vagy esetleg a többi jelenlevő testvért. Isten azonban a szemére veti, hogy a látszat alapján akar választani, miközben Ő, az Úr, a szívet nézi, és Dávidot, a legfiatalabbat választja, aki nem teljesen olyan, mint a többi, hiszen vörös. Kigúnyolták a fiatalsága miatt, apja nyárait őriztették vele. Birkák és tehének ürülege volt a ruháján, és Isten őt választotta ki.

A fiai közül választottam ki királyt magamnak (1Sám-16,1).

Én, a megkeresztelt sokkal erősebb kenetet kaptam, mint amit Sámuel öntött Dávid fejére. A keresztség

kenete Krisztus élő tagjává: pappá, prófétává és királlyá tett.

Dávid így szól:

Hát ki ez a körülméletlen filiszteus, hogy ki merészeli hívni az élő Isten csatasorait párviadalra? (1Sám 17,26).

Dávidnak elsősorban az okoz fájdalmat, hogy Isten becsületét sértik meg. Eliáb, a legidősebb bátyja — ugyanabban a táborban, ugyanabban az Egyházban — mérges lesz Dávidra:

Minek jöttél ide? Kire bíztad azt a néhány juhot a pusztán? Ismerem önteltségedet és szíved gonoszságát. Csak azért jöttél ide, hogy lásd a csatát (1Sám 17,28).

Sajnos gyakran az Egyház emberei beszélnek velünk úgy, mint Eliáb: „Kinek képzelitek magatokat? Három-négy éve tértetek meg, és ti akartok másoknak leckét adni?” Dávid úgy tesz, ahogy az Evangélium hirdetőjének is tennie kell; nem kezd vitatkozni Eliábbal, hanem ezt válaszolja:

Dehát mit tettem? Ezt csak meg lehet kérdezni (1Sám-17,29)!

Aztán elfordul, hogy egy másik embert kérdezzen.

Az első tanulság tehát, hogy ne tévesszük el a csatát... Nem az a feladat, hogy azok ellen harcoljak az Egyházban, akik nem értenek egyet a karizmatikus megnyilvánulásokkal. Nem verekszünk az élő Isten csatasorainak tagjával. Eliábnak nincs igaza, Dávid pedig ezt a taktikát alkalmazza vele szemben: „Azért csak jogom van Krisztus nevében beszélni! Jogom van evangelizálni: 211. kánon!” A sötétség hatalmai ellen kell küzdenem. Szent Pál ezt világosan megmondja:

Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen (Ef 6,12).

Dávidot Saul elé vezetik, aki ezt válaszolja neki:

Nem mehetsz el és nem mérkőzhetsz meg ezzel a filiszteussal, hiszen te még gyermek vagy, az meg harcra termett ifjúságától fogva (1Sám 17,33).

Valóban, ki vagyok én, szegény emberi teremtmény korlátozott kis értelmemmel, hogy a Sátán ellen

harcoljak? Dávid a lelki küzdelem szavaival válaszol, annak aszketikus dimenziójában:

Amikor szolgálád atyja juhait őrizte, és jött egy oroszlán vagy medve, s elragadott egy juhot a nyájából, szolgálád utána eredt, leütötte és kiragadta a torkából (1Sám 17,34).

Dávid hozzászólt a lelki küzdelemhez, a neki megfelelő fegyverekkel.

Ez a második tanulság: az Evangélium hirdetőjének a lelki küzdelem fegyvereit kell használnia, hogy üldözze az ellenséget, leüsse, és az elveszett báránylelket kiragadjon a Sátán torkából. Mivel Dávid gyakorlott ebben a küzdelemben, megkapja Saul engedélyét. Ha az Evangélium hirdetője már hozzászólt a lelki küzdelemhez a böjt, az imádság (különösen a rózsafüzér) fegyvereivel, harcra indulhat. Emlékezzünk arra az evangéliumi jelenetre, amikor a tanítványok panaszkodnak, hogy nem sikerült kiűzniük valakiből a gonosz lelket. Jézus ezt mondja nekik:

Ezt a fajtát nem lehet másképp kiűzni, csak imádsággal és böjttel (Mt 17,21).

A bűnt és az imát nem spórolhatjuk meg. Minden fontos misszió előtt elszántan bűntölnünk kell (kihagyni egy-két étkezést), és éjszaka imádkoznunk. Az éjszakai ima, a könyörgés az evangelizáló imája. Természetesen — szerintem — a legjobb módszer az *üldözésre, a leütésre és a kiragadásra* a rózsafüzér. Dávid így folytatja:

Az Úr, aki kiszabadított az oroszlán meg a medve karmaiból, ennek a filiszteusnak a kezétől is megment (1Sám 17,37).

Sikerül meggyőznie Saul (ugyanaz történik az „ellenzőkkel” is, amikor egyszerű tanúságot teszünk arról, hogy milyen életet próbálunk élni):

Menj hát, és legyen veled az Úr! (1Sám 17,37)

Saul azonban azt szeretné, hogy Dávid úgy harcoljon, mint ő. Kölcsön is adja neki harci öltözékét, Dávid magára ölti a bronzsisakot, a páncélt, a kardot. Természetesen járni sem tud benne.

Ugyanígy van ez a pasztoráció mai Sauljainak tanácsaival, amik könnyen megbéníthatnak. Ha én egy adott társadalmi rétegről szóló szociológiai tanulmány fegyverével megyek evangelizálni, nem

sok eredményt fogok elérni. Mintha házról házra járva előre ismernem kellene annak az embernek a társadalmi, pszichológiai és kulturális hátterét, akit majd az ajtó mögött találok, vagy azét, aki a strandon napozik.

Az az axióma, hogy „Tamás megtérítéséhez ismerni kell Tamást” butaság, mert soha nem tudom, hogy ki van az ajtó mögött, amikor bekopogok. Nem mondhatjuk azt, hogy egy vendée-i faluban csak úgy járhatjuk körbe a házakat, ha ismerjük a vendée-iakat! Ma, Franciaországban az elzásziak, a korzikaiak, a bretonok, a lotaringiaiak vándorolnak, és Vendée-ban szinte minden ajtó mögött egy „máshonnan jött” embert fogok találni...

Saul harci öltözéke annyira megbénít, elnehezít, lefékez, hogy már nem leszek az a könnyű kötéláncos vagy ejtőernyős, akinek a lelki küzdelemben helyt kell állnia.

— *Nem tudok benne járni* — mondja Dávid.

Leveszik hát róla, ő meg veszi a saját fegyvereit: mindenekelőtt kezébe fogja a **botját**; számunkra ez a hit tanítása, főleg a **kérügma**. Az utóbbit a keresztségen, a bérmáláson, a katekézisen, az Egyház

tanításán keresztül kapom meg. Az Evangélium hirdetőjének mindig kezében kell tartania ezt a botot. Elképzelhetetlen úgy evangelizálni, hogy nem ismerem a katolikus dogmatika, a hit alapjait, a teremtést, a megtestesülést, a megváltást, a szentségi életet. Ha nem is vagyunk feltétlenül a dogmatika vagy a kánonjog tudósai, fontos, hogy járatosak legyünk az Egyház tanításban. Tudjuk például, hogy nem lehetséges kompromisszum reinkarnáció és feltámadás között (ezen a téren súlyos zűrzavarok vannak még hitoktatók körében is!). Ha Máriáról, a szentek közösségéről, a szentségi életről akarok beszélni, erősen kézben kell tartanom az Egyház tanításának botját.

Dávid ezután keres **öt sima követ a patakban**. Gonddal válogatja ki őket... Ez az elmélkedés, az egyházatyák és Isten ígéjének tanulmányozása. Miért az egyházatyáké? Mert ők azzal töltötték az életüket, hogy tanulmányozták, átimádkozták, magyarázták Isten ígéjét, és segíteni fognak, hogy ne csak néhány elszigetelt idézetet válasszak ki a Bibliából, hogy „pontot szerezzek” Jehova tanúival szemben, hanem inkább azt, ami a kérügma lényege.

És mi a patak? Ez az a víz, ami Ezekiel vagy az Apokalipszis templomának jobb oldalán folyik ki:

Utána az angyal megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely kristálytisztán fakadt az Isten és a Bárány trónjából (Jel 22,1).

Ez a víz Jézus megnyitott oldalából tör elő... a szeretet és a vigasztalás szövegei az Ószövetségben (Izajás, zsoltárok...), és különösen a szeretet cselekvő nyilatkozata Jézus passiójában. Ebből a forrásból választom ki a köveket, az élő szavakat. A Biblia közepén, az Énekek énekében is kereshetem őket, ami Isten csodálatos szerelmi vallomása. Az Énekek éneke kiváltságos eszköz a középiskolák evangelizálásához, amelyek nem mindig elegánsak és jónevűek, ahol a fiatalok többsége hírből sem ismeri a fegyelmet, s egy hosszabb beszédet már csak a szókincse miatt sem tudna követni. Az Énekek énekének nyelve azonban a szeretet, a szerelmesek nyelve, mindenki megérti.

Tehát a forrásban, Jézus szívében kell megkeresnem azt az öt követ, amelyek Isten szavai és a kérügma öt alapelve. **Simának**, vagyis alaposan megcsiszoltnak kell lenniük. Egy kő akkor lesz ilyen, ha koptatjuk;

a szívünkben csiszolni Isten igéjét azt jelenti, hogy a belső imában újra és újra „megragjuk”. Nem az a cél, hogy úgy ismétlegessük, mint egy magnó, hanem hogy lényünk részévé váljon. Parancsot kaptunk arra, hogy együk és emésszük meg Isten igéjét, s ízleljük édességét, mint a mézet (1. Ez 2). A köveknek egészen simának kell lenniük, Dávid ezután berakhatja őket pásztor-tarisznyájába. Ez olyan, mint szívünk memóriája, amiben benne vannak az imaszándékok, azok az emberek, akikért közben akarunk járni, vagy akiket imáinkra bízta. A pásztor ebben a tarisznában őrzi bárányainak nevét, akiket ismer.

Végül Dávid a **parittyát** veszi kezébe. Tehát nálunk van az Egyház tanítása, szívünkben Isten igéje, kezünkben pedig a parittyá. A bot (az Egyház tanítása) képviseli a királyi hatalmat. A kövek, amiket ki kellett választani, meg kellett tanulni a belső imán, az elmélkedésen, a Szentírás és az egyházatyák olvasásán keresztül jelentik a misztikus, a papi kenetet. A tarisznya egyfajta összekötő a Völegény és annak lelke között, akit meg fog szabadítani a sötétség hatalmaitól, Góliáttól. Az

evangelizáció felszabadítás. A parittyá szimbolizálja a karizmatikus, profetikus gyakorlatot.

Előttünk áll Dávid, a pap, a próféta és a király, felfegyverkezve, harcra készen. Így áll ki a küzdőterre, és Góliát kigúnyolja:

Semmibe vette, mert még fiatal volt... „Kutya vagyok tán, hogy bottal jössz ellenem?” (1Sám 17,42—43)

Érdekes Góliát megjegyzése. Dávid felszerelésében nem veszi észre a parittyát, ami a támadófegyvere. Csak a botot látja, a „doktrínát”. Gyakran a televíziónál is ezt állapíthatjuk meg. Elég, ha egy püspök vagy egy bíboros beszél, utána a médiák rögtön azt mondják: „Talán kutyák vagyunk, hogy maguk, keresztények, katolikusok, mindig az Egyház tanításának botjával jönnek?” Mindig ezt vetik a szemünkre, ha például szexuális erkölcsről, házasságról van szó. De Dávid nem a bottal fogja legyőzni Góliátot. Nem tanokkal, nem kánonjoggal evangelizálunk. Az ellenség viszont csak ezt veszi észre, kezdetben nem lát mást, csak a doktrínát. Erre támad rá dühödten, ezzel vitatkozik, pedig nem a dialektika fogja legyőzni... Dávid válaszol:

Karddal, dárdával és lándzsával jössz ellenem. Én azonban a Seregek Urának, Izrael csatásorai Istenének nevében közeledem feléd (1Sám 17,45).

Mai helyzetünkre alkalmazva ezt mondhatnánk: „Médiákkal, reklámmal, pénzzel, megvetéssel, gúnyolódva jössz ellenem. Azoknak minden lehetséges hatalmával, akik a farkasokkal együtt üvöltének.”

Ma a próféta nem egyszerűen az, aki Krisztus nevében beszél, hanem aki **az Atya órájában** beszél Krisztus nevében. Nézzük meg, hogy Jézus hogyan tudja kivárni az Atya óráját.

Az Úr ma kezembe ad... hadd tudja meg az egész világ, hogy van Isten Izraelben. És tudja meg ez az egész sereg, hogy az Úrnak nincs szüksége kardra és lándzsára ahhoz, hogy győzelmet adjon (1Sám-17,45—47).

Igen, Uram, a te szavadra kivetem a hálót. Szent János leírja evangéliumában, hogy egész éjszaka halásztak, és nem fogtak semmit, de Jézus szavára újra kivetették a hálót (l. Jn 21,3—6).

Péter talán így beszélt: „Azt mondod, Uram, hogy jobb oldalon vessük ki a hálót, nevetséges ilyet kérni egy jobbkezes embertől; a hálót a jobb kezemmel fogom meg, és balra vetem ki. Egész éjjel baloldalt vetettük ki a hálót, mert ha jobbra próbálnánk meg, belegabalyodna a lábunk, és elesnénk. Butaság, amit kérsz tőlem, Uram, örültség!” „Gyermekeim, vessétek ki a bárka jobb oldalán a hálót, hagyjátok abba az okoskodást, és **hallgassatok rám!**” Hallgatni annyi, mint **engedelmeskedni**, vagyis megbízni, hinni. Kivetették a hálót jobboldalt... és százötvenhárom nagy halat fogtak. Butaság az értelemnek, de a hit számára prófétai látomás.

Dávid készen áll. Nem kezd el rohanni, kivárja az Atya óráját.

Ahogy a filiszteus elindult és Dávid felé közeledett, Dávid hirtelen kilépett a sorból és a filiszteus felé futott (1Sám 17,48).

Ebben a pillanatban Dávid felismeri, hogy elérkezett az Atya órája; kockára teszi az életét. Képtelenség úgy evangelizálni, hogy ne kockáztatnánk. Mi a legfőbb evangelizáció? A kereszten kifeszített Jézus, a kitett

Oltáriszentség. Kitenni: megmutatni, kinyilvánítani és kockáztatni értelemben is.

Dávid hirtelen kilép a sorból és futni kezd. A futás annyira fontos az evangelizációban! Egyetlen dolog számát, és Szent Pál emlékeztet is rá:

Nem tudjátok, hogy a pályán küzdök mind futnak ugyan, de a díjat csak egy nyeri el? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek! A versenyzők valamennyien megtartóztató életet élnek, minden tekintetben. Ők hervadó koszorúért, mi pedig hervadhatatlanért. Én is futok, de nem céltalanul... (1Kor 9,24).

Futni! Szent Pál futással töltötte az életét. Az Evangélium minden hirdetője fut! Az Újszövetségben mindenki fut. Mária siet, hogy meglátogassa Erzsébetet, nem „monasztikus léptekkel”, hanem futva! Mária Magdolna odafut a sírhoz, a szamáriai asszony fut a városba, majd visszafut Jézushoz, János és Péter fut a sírhoz. Mindenki fut, mert:

A buzgóság emészt házadért (Zsolt 68,10).

Dávid futni kezd, először lassan, majd fokozatosan felgyorul, becsukja a szemét, és minden egyé

válik, mert a lendületben, a lelkesedésben találjuk meg az egységünket. A szív és az izmok ritmusa összehangolódik, egyre több vér járja át őket, a tüdő szabályozza a légzést. Minden kiegyensúlyozott bennem, mert futok, a súlypontom elöl van, az izmaim átmelegszenek, a lábaim visznek, és futok.

Dávid először talán fél, de a futás eloszlatja a félelmét. Góliát még messze van. Kinyitja a szemét: már közelebb van. „Atyám, most hajítsam el a követ?” „Még ne, Dávid, még ne!” És Dávid újra becsukja a szemét, már nem látja Góliátot. Nem úgy futunk, hogy közben a gonoszt nézzük, Góliátot, aki tönkreteszi a testvéremet. Úgy futunk, hogy az Atyára tekintünk, az Atya kitért karjára a testvérem mögött, akinek az Evangéliumot akarom hirdetni; tekintetemet Jézusra emelem.

Dávid kinyitja a szemét: Góliát egészen közel van. „Most, Atyám?” **„Most!”** Csodálatos pillanat, hatalmas öröm Jézusnak, aki felismeri az Atya óráját, az Atya „most”-ját, a tanítvány végtelen gyermeki öröme, amikor az evangelizáció lelki küzdelmében ő is felismeri az Atya „most”-ját.

A próféta nem egyszerűen az, aki Jézus nevében beszél, hanem aki az Atya órájában is beszél, de csak az Atya ismeri azt az órát, amelyben kegyelme találkozik az ember szabadságával. Csodálatos misztérium, mert a szeretet nem erőltethet, nem kényszeríthet, és csak Isten tudja, hogy kegyelme mikor találkozhat kényszer nélkül a szabadsággal.

A próféta látja annak a léleknek a szabadságát, akinek az Evangéliumot akarja hirdetni, látja, hogy kész-e befogadni a kegyelem szabadságát, amit az irgalom ingyenesen ad. Csak a Vőlegény barátja látja a pillanatot, amikor a menyasszony elfogadja majd a Vőlegény közeledését. Sokszor meg kell látogatnunk a Vőlegényt és a menyasszonyt is, s a szív szemével látni, hogy melyik órában jöhet létre a találkozás.

„Most, Dávid!” Ekkor Dávid szinte találomra elővesz egy követ a tarisznyájából, beleilleszti a parittyába, és a buzgóságnak, a futásnak minden lendületével és erejével hajtja el. Homlokon találja Góliátot, s a kő egészen a szívéig hatol. Az ellenség vereséget szenvedett. Az ember, akit megrontottak, tönkretettek a sötétség erői, hátraesik, és elpihen — mint amikor Lélekben nyugvást látunk.

Dávid egyetlen érdeme, hogy nem támaszkodott másra, csak Istenére, csak isteni fegyvereket választott, kockáztatta az életét és elkezdett futni. A többi? Egyedül Isten műve.

Ebben a hat fejezetben az evangelizáció alapelveit láthattuk. Minden pontot hosszú tanításokkal egészíthetnénk ki. Itt csak egy összefoglalást próbáltunk adni, de szeretném, ha mindez bevezetne az evangelizáció gyakorlatába, ami már a következő rész témája lesz.

II. RÉSZ

Bevezetés

Mester, a te szavadra kivetem a hálót (Lk 5,5).

Mindenki jól tudja, hogy az Evangélium hirdetője bűnös ember, olyan valaki, aki bűnöket követ el, az Úr mégis azt akarja, hogy a lelkek halásza legyen. A halászat a szinoptikusoknál a mennyek országának eljövételére emlékeztet:

A mennyek országa hasonlít a tengerbe vetett hálóhoz, amely mindenféle halat összefog (Mt 13,47).

Egyben rámutat az apostolok küldetésére is:

Amikor Jézus a Galileai-tó mellett járt, látott két testvért, Simont, másik nevén Pétert és testvérét, Andrást. Halászok voltak, s épp hálót vetettek a tengerbe. Megszólította őket: „Gyertek, kövessetek, s én emberek halászává teszlek benneteket.” (Mt 4,18—19).

Nyolc Boldogság Közösség, 2013

Az evangelizáció — ugyanúgy, mint a halászat — kemény, sok erőfeszítést követelő, egyszerre profi és alázatos munka.

Egész éjszaka fáradoztunk, s nem fogtunk semmit (Lk 5,5).

De ellentétben a halakkal, az a lélek, aki nem akad bele a mennyek országának hálójába, elveszhet... Loyolai Szent Ignác mondta első missziósainak: „Gyümölcsök kellene!” Jézus maga is ezt tanítja:

Azáltal dicsőül meg Atyám, hogy bő termést hoztok (Jn 15,8).

János evangéliumában (l. Jn 21) azt olvassuk, hogy az apostolok százötvenhárom nagy halat húztak partra. Egyes szakértők szerint abban az időben ennyi fajta halat ismertek. Nekünk is meg kell tanulnunk túlradó mértékben halászni.

Lelkek halászhai

A nagy halak kifogása profi munkát igényel, mégsincs szakértőknek fenntartva. Viszont kockázatos: éjszaka bárkába szállni, fáradtság és kimerülés árán. Az Evangélium minden hirdetőjének ilyenek az életkörülményei. Az Úr ezt mondta Józsuének:

Hát nem azt a parancsot adtam neked, hogy légy erős és kitartó? Ne félj és ne aggódj tehát, mert én, az Úr, a te Istened veled leszek mindenütt, ahova csak mész (Józs 1,9).

Ezzel kapcsolatban mindenkinek nagyon ajánlom II. János Pál pápa üzenetét, amit a fiatalok hetedik világnapja alkalmából jelentetett meg (l. *Documentation Catholique, N° 2045*). Íme egy részlet:

„Ma Istenről beszélni nem könnyű feladat! Nagyon gyakran a közömbösség, sőt egyfajta ellenségesség falába ütközünk... Sokszor megkísért majd benneteket, hogy azt mondjátok, amit Jeremiás: *Jaj, Uram Isten! Nézd, nem tudok én*

beszélni, hiszen gyermek vagyok (Jer 1,6). De Isten mindig ezt válaszolja: Ne mondd, hogy gyermek vagyok, hanem menj el azokhoz, akikhez küldelek (Jer 1,7). Ne csüggedjetez hát el, mert nem vagytok egyedül. Az Úr mindig mellettetek lesz, ahogy megígérte: Én veletek vagyok mindennap, a világ végéig (Mt 28,20)."

A prédikáció

Szent Pálnál találjuk meg az Evangélium hirdetőjének alkotmányát:

*Nincs különbség zsidó meg pogány között, mert mindnyájunknak egy az Ura, aki bőkezű mindazokhoz, akik segítségül hívják. **Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü.** (Róm 10,12—13).*

Ez János evangéliumára emlékeztet:

*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy **aki hisz benne**, az el ne vesszen, hanem örökké éljen (Jn 3,16).*

Ez a célja annak, aki evangelizál: segítségül hívja a dicsőség Urát, hogy azok is segítségül hívják, akiknek hirdeti, s így megmeneküljenek.

Pál a következő kérdéseket teszi fel (Róm 10,14):

1. Hogyan hívhatják segítségül, amíg nem hisznek benne?

2. Hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak?

3. S hogyan halljanak róla, ha nincs, aki hirdesse?

Ezt a következtetést vonja le:

A hit tehát hallásból fakad, a hallás pedig Krisztus tanításából (Róm 10,17).

Az evangelizáció abban áll, hogy lehetővé tesszük egy léleknek, akinek nincs hite, hogy jóakarattal és teljes értelmével alávesse magát a kinyilatkoztatott igazságnak.

A hit a prédikációból fakad, az pedig Krisztus tanításából. Életünk tanúságtétele tehát nem elég:

„Az Evangéliumot először tanúságtétellel kell hirdetni. Ebben van az evangelizáció bevezető mozzanata. Minden keresztyén hivatva van erre a tanúságtételre.” (*Evangélii Nuntiandi* 21)

„Ugyanakkor ez mindig elégtelen marad, mert hosszú távon a legszebb tanúságtétel is hatástalannak bizonyul, ha nem világítja meg, igazolja és fejt ki Urunknak, Jézusnak világos, egyértelmű hirdetése.” (*Evangélii Nuntiandi*, 22.)

Fontos VI. Pált idézni, mert manapság hajlamosak vagyunk arra, hogy a tolerancia ürügyével „véka alá rejtett” pasztorációt végezzünk. Márpedig nem állíthatjuk, hogy jobban ismernénk az evangelizáció alapelveit és gyakorlatát, mint Szent Pál vagy VI. Pál.

„A jó hírt, amit életpéldával hirdetünk, előbb vagy utóbb az élet igéjével kell hirdetni. Nincs igazi evangelizáció, ha nem hirdetjük a názáreti Jézusnak, Isten Fiának (1) nevét, (2) tanítását, (3) életét, (4) ígéreteit, (5) uralmát (6) és misztériumát.” (22. *folyt.*)

„Az evangelizációnak mindig tartalmaznia kell annak világos megvallását — ami dinamizmusának egyszerre alapja, középpontja és csúcsa —, hogy Jézus Krisztusban, Isten Fiában, aki emberré lett, meghalt és feltámadt, az üdvösséget minden ember elnyerheti, mint Isten kegyelmének és irgalmának ajándékát.” (*Evangélii Nuntiandi*, 27.)

Szent Márk evangéliumának utolsó sora így hangzik:

Ők meg elmentek, s mindenütt hirdették az evangéliumot. Az Úr velük volt munkájukban,

és tanításukat csodákkal kísérte és igazolta (Mk 16,20).

Vannak ezegéták, akiknek problémát jelent ez a rész. Egyesek még azt is jónak látják hangsúlyozni, hogy nem Szent Márktól ered, tehát nem vagyunk kötelesek figyelembe venni! Ebben a szakaszban ugyanis karizmatikus megnyilvánulásokról esik szó, jelekről és csodákról, amelyek Isten igéjét kísérik. Márpedig egy történet utolsó szavai — egy esemény fináléja — mindig nagyon fontosak. Másképpen mondva, ha a „mi” pasztorációnkban nincsenek jelek és csodák, két kérdést kell feltennünk magunknak: Mindenhová elmegyünk, hogy világosan és egyértelműen hirdessük Krisztust, életét és tanítását? Az Ő igéjét hirdetjük vagy a saját szavainkat?

Ha igazán az Ő igéjét hirdetjük, jogunk van jeleket és csodákat kérni az Úrtól, melyek Őt magát, az élő Ige világos és egyértelmű hirdetését kísérik. Olyan mértékben lesznek karizmák, nyilvánvaló jelek és csodák, amilyen mértékben evangelizálunk, ha tényleg Isten igéjét hirdetjük, nem pedig kommentárokat, filozófiákat vagy ködös teológiai nézeteket.

A kérésigma

1. A szavak magyarázata

A kérésigma görög szó. *Keryssein* azt jelenti: hirdetni, kiáltani, s különbözik a szintén görög *katezein* szótól, amiből a katekézis, katekizmus származik, s jelentése: tanítani, megjegyezni. Különbőség van hirdetés és tanítás, kiáltás és magyarázat között.

A kérésigmában a hallgató jóakarathoz fordulunk. Kiáltok, hirdetek valakit. Vagy hiszel, vagy nem hiszel. A katekizmus viszont fokozatos és módszeres tanítás, amelyet a hallgató értelméhez intézünk, s az egész Egyház hitét érinti.

Mit fogunk tanítani a katekizmusban? Hittant, erkölcsant, dogmatikát, biblikumot, pasztorációt, liturgikát, lelki életet... Mit fogunk hirdetni a kérésigmában? Jézust, aki meghalt, feltámadt és megdicsőült. Kérésigmatikus beszédekkel főleg az Apostolok Cselekedeteiben találkozunk (1. ApCsel 2,14—39; 3,12—26; 4,8—20; 5,29—32; 10,34—43). Szent Páltól is olvashatunk két kérésigmatikus beszédet (1. ApCsel 13,16—41; 1Kor 15,3—45).

Sőt mondhatjuk, hogy Jézus kérügmátikus beszédet intézett az emmauszi tanítványokhoz (l. Lk 24,15—35).

Aki a kérügmát hirdeti, tanúságot tesz. Aki katekizmust tanít, tanár. Márpedig ahhoz, hogy jó tanárok legyünk, tanúságtevőnek kell lennünk! Azt szeretnénk, ha ma mindazok, akik tanítanak — a legképzettebb teológustól a legegyszerűbb hitoktatóig — egyben tanúságtevők is lennének. Nehéz jó tanárnak lenni, ha valaki nem tanú! Ezzel szemben a tanúságtevő nem feltétlenül jó tanár. Egy jó tanár kiképzéséhez évek kellene, annak a szolgálatnak a fontosságától függően, amit az Egyház rábíz. A tanúságtételhez elég, ha valaki ismeri a niceai hitvallást, a credót, és akár alkalmas, akár alkalmatlan, mindenütt hirdetni meri, ahová a Lélek küldi!

2. A kérügma alapjai

Minden kérügmátikus beszédnek öt fontos pontja van:

Jézus nevének hirdetése: *Mert nem adatott más név az ég alatt az embereknek, amelyben üdvözülhetnének* (ApCsel 4,12). **Meghalt** a bűneinkért, keresztre szegezve. Mi öltük meg, Őt, az élet szerzőjét. **Eltemették** az Írások szerint. **Feltámadt**, él, dicsőségben ott ül az Atya jobbján. **Mindennek tanúi vagyunk.**

Meg kell nevezni Jézust, s eloszlatni azokat a hamis elképzeléseket, amelyeket sokan alkotnak róla.

„Evangelizálni elsősorban azt jelenti, hogy egyszerűen és közvetlen módon tanúságot teszünk Istenről, aki Jézus Krisztus által, a Szentlélekben nyilatkoztatta ki magát.” (*Evangelii Nuntiandi*, 26.)

Arra is érdemes emlékeztetnünk, hogy az evangelizáció elsősorban Isten szeretetéről szóló tanúságtétel. Tehát mindig azzal fogom kezdeni, hogy Isten szeretet, hogy senkit nem kényszeríthet vagy korlátozhat a szabadságában. Azt akarta, hogy egyszer s mindenkorra szabadok legyünk arra, hogy szeressünk, hogy hagyjuk magunkat szeretni vagy visszautasítsuk őt. Ez a szeretet logikája. Ki kell

várnia annak beleegyezését, akit szeret, mert csak azzal egyesülhet, akiben ott van a szeretet utáni vágy.

Mindig az teszi meg az első lépést, aki szeret, mert türelmetlenül várja, hogy odaadhassa magát. A szeretet nem veszi vissza, amit adott, megbocsát, hogy hűséges maradjon szerelméhez. Feltámaszt, kapcsolatot létesít. A szeretet tulajdonsága, hogy meg akar nyilatkozni a másik előtt.

Isten szeretet (1Jn 4,8).

3. A kérügma hirdetése

Isten úgy szeret, mint egy atya:

Gyermek volt még Izrael, amikor megszerettem... Én tanítottam meg járni Efraimot, a karomon hordoztam, mégsem ismerték el, hogy a gondjukat viseltem. Puha kötelékekkel vonzottam őket, a szeretet kötelékeivel. Olyan voltam hozzájuk, mint aki arcához emeli a csecsemőt, lehajoltam hozzá, enni adtam neki (Oz 11,1—4).

Isten úgy szeret, mint egy anya:

Megfelelkezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha az megfelelnének is, én akkor sem feledkezem meg rólad. Nézd, a tenyeremre rajzoltalak (Iz 49,15—16).

Olyanok lesztek, mint a csecsemők, akiket ölben hordoznak és térdükön becéznek. Mint a fiút, akit anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket (Iz 66,12—13).

Isten úgy szeret, mint egy barát:

Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, az enyém vagy. Ha tengereken kelsz át, veled leszek, és ha folyókon, nem borítanak el, ha tűzön kell átmenned, nem égss meg, és a láng nem perzsel meg (Iz 43,1—2).

Isten úgy szeret, mint a vőlegény:

Amint a vőlegény feleségül veszi a leányt, úgy fog frigyre lépni veled fölépítőd, és amint a vőlegény örül a menyasszonynak, úgy leli örömét benned Istened (Iz 62,5).

Isten úgy szeret, mint egy szerelmes:

Megigézted a szívem, jegyesem, húgocskám, megigézted a szívem szemednek egyetlen pillantásával, s nyakadnak egyetlen láncával (Én 4,9).

Ez a **hit hirdetésének első szintje**: hirdetjük Isten szeretetét, amit Jézus és a Szentírás nyilatkoztatott ki. Isten szeretet, és mivel ez a szeretet nem kényszeríthet és nem korlátozhat, a jóakarathoz fordul, s csak azután az értelmünkhöz.

Semmit sem tehetünk Isten irántunk való szeretete ellen, semmit, ami megakadályozhatná Őt, hogy szeressen minket. Azonban visszautasíthatjuk, hogy vele töltsük az örökkévalóságot. Ez az elutasítás fog megítélni minket.

Aki hallgatja ugyan tanításomat, de nem tartja meg, azt nem ítélem el, mert hiszen nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy megváltsam a világot. Van annak bírāja, aki elvet és nem fogadja el szavaimat: a tőlem hirdetett tanítás ítéli majd el az utolsó napon (Jn 12,47—48).

A hit hirdetésének második szintje: meg kell mutatni, hogy a bűnünk az, ami elválaszt a szeretettől, vagyis annak visszautasítása, hogy szeressenek minket és mi is szeressünk. Ez a bűn odáig vezethet, hogy egy örökkévalóságra megfoszt minket a szeretettől.

4. Lehetséges ellenvetés

Akinek a kérügmát hirdetem, akinek azt mondom, hogy Isten szeretet, ilyen vagy olyan módon ellene fogja vetni: „Talán igaz, amit mondasz, de én soha nem tapasztaltam. Viszont tapasztaltam a szenvedést és a rosszat.” Fontos, hogy ilyenkor meghallgassuk az embert, ez lehetővé teszi, hogy a szenvedésében meglássuk: mennyi része van benne mások bűnének (amit meg kell bocsátania), a saját bűnének (aminek ellene kell mondania, amiért bocsánatot kell kérnie), és mennyi a része a rossz misztériumának.

Folytatásként meg kellene vizsgálnunk a rossz problematikáját, de erre nincs lehetőségünk egy evangelizációról szóló kis könyvben. Az egyetlen válasz, az egyetlen gyógyszer minden szenvedésünkre Istenben van. Nem egy filozófia, egy rendszer,

egy módszer, hanem valaki: Jézus, *Jesua* (Isten megment). Ez a Jézus a megmentő, s a keresztt, amelyen meghalt, az üdvösségem eszköze.

Jézus azonban fel is támadt. Ugyanúgy, ahogy meghalt értem és feltámadt, engem is fel fog támasztani az utolsó napon. Az Atya felmagasztalta, s Ő a jobbján ül. Jézus azt akarja, hogy én is ott legyek, ahol Ő van.

5. Én Uram, én Istenem!

Ahogy megtapasztaltam, hogy Jézus a személyes Megváltóm, már nem tudok mást tenni, mint hogy úgy adjam neki az életemet, mint egy kitöltetlen csekket. Így lesz Jézus az én Uram.

Az Úr az, aki birtokol, aki birtokolja az életemet, mert vére árán visszavásárolta. Annak cselekvő urává válik. Megengedem neki, hogy törődjön az ügyeimmel, minden az Övé. Már semmit nem teszek anélkül, hogy meg ne kérdezném a véleményét, mert hozzá tartozom. De ahhoz, hogy így tudjak élni, megújulás kell, a Szentlélek új kiáradása, hogy megtanuljam használni mindazt, amit a

keresztségben kaptam. A Léleknek ezt a kiáradását elég az Atyától kérni, Jézus nevében:

Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, akkor mennyivel inkább ad jót mennyei Atyátok azoknak, akik kérik (Mt 7,11—12).

Amit Isten kér tőlünk, az kizárólag a szeretet. A követelmények természetesen meghaladják emberi erőinket, de kiárasztotta ránk a Szentlelket, és annyiszor meg fogja adni, ahányszor csak kérjük tőle. Nem marad más hátra, mint hogy csatlakozzunk az Egyházhoz, egy plébánia vagy akár egy közösség keretében.

A katekizmus csak ekkor kezdődhet. Sokszor találkozunk olyan emberekkel, akiknek rosszul tanították a hittant, akiknek soha nem adatott meg, hogy szabadon Uruknek válasszák Jézust. Tehát a kérügmával kell kezdeni!

A megtérés mechanizmusa

Ahogy Damaszkuszi Szent János mondta: „A hit minden kíváncsiságot kizáró elfogadás.”

Leányom, hited megmentett. Menj békével, és maradj egészséges (Mk 5,34).

Mielőtt Jézus megígérné a vér folyásos asszonynak, hogy meg fog gyógyulni, először ezt mondja: *A hited megmentett.* Vagyis ha nem menekültél volna meg, nem miattam lenne, hanem miattad, mert a te hited az, ami megmentett!

Ez az asszony tizenkét éve vér folyásban szenvedett. Ebben a helyzetben van a megkeresztelt, de nem gyakorló katolikusok nagy része: életükből elfolyik a szeretet. Az asszony hallott Jézusról, mint az emberek többsége, akikkel találkozunk. Hátról megérinti a köntösét... Mit akar? Gyógyulást? Legmélyebb vágya az, hogy megmeneküljön.

Tíz emberből kilencen, akik gyógyulást kérnek, azt akarják, hogy meggyógyuljanak. Amikor imádkozunk értük, valamennyien megmenekülnek, akik gyógyulást kértek, feltéve, hogy később

hűségesek maradnak, de nem feltétlenül gyógyulnak meg mindnyájan. Isten ugyanis a legmélyebb vágyukat hallgatja meg, ami mindenek előtt az, hogy megmeneküljenek.

A mi dolgunk nem az, hogy gyógyulásokat szállítsunk, hanem hogy az üdvösséget hirdessük, még akkor is, ha ezzel gyakran együtt jár a gyógyulás, ami Jézus megváltói tevékenységének egyik jele.

Rögtön meg is szűnt a vér folyása, érezte testében, hogy meggyógyult (Mk 5,29).

A hit elfogadás, ami a jóakaratumk szintjén helyezkedik el, és az asszony ezt nyilvánította ki. Jézus korában nem mellékes az a tény, hogy egy asszonyról van szó. Voltak nők, akik távolról követték Jézus kis csoportját. Ő azonban vér folyásban szenved, tehát tisztátalan, és így érinti meg Jézust. Ha ezt nem tudjuk, azt sem érthetjük meg, hogy mekkora akaraterőre és bizalomra volt szüksége.

Nekem, az Evangélium hirdetőjének nem olyannak kell lennem, mint a Jézust követő kis csoportnak, melynek tagjaitól a Mester ezt kérdezi:

Ki érintett meg? (Mk 5,30).

Arra van szükség, hogy segítsek mindazoknak, akik olyan helyzetben vannak, mint a vérfolyásos asszony, hogy elinduljanak, és megérintsék Jézust. Ez az én feladatom.

Amikor evangelizációs esteket tartunk, kitesszük az Oltáriszentséget. Miután egy kicsit felkeltettük az emberek érdeklődését, azt kérjük, hogy jöjjenek előre. Ha valakitől, aki ahhoz szokott, hogy a templom egyik oszlopa mögött húzódjon meg azt kérjük, hogy középen vonuljon végig, és térdeljen le az ezer wattal megvilágított Oltáriszentség előtt, ugyanakkora erőfeszítésre van szüksége, mint a vérfolyásos asszonynak! Nincs evangelizációs est anélkül, hogy a jelenlevőket ne hívnánk fel valamilyen gesztusra. Ösztönözni kell, hogy a jóakarát megnyilvánulhasson. S ha ez sokba kerül az emberi megbecsülésnek és az önszeretetnek, annál jobb! Gondoljunk a jerikói vakra, aki nem lát, mégis felugrik, futni kezd a sötétben, ledobja a köntösét, kockáztatva, hogy talán soha nem fogja megtalálni. Pedig a szegényeknek ez a ruhadarab tette lehetővé, hogy túléljék az éjszakát. Otthagyja a régi embert, eldobja a köntösét, s a sötétben Jézushoz rohan:

Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam! (Mk 10,47).

Az evangelizáción keresztül ösztönözni kell a másik embert, meg kell mozdítani benne az akaratot, ami korábban talán csak a régi ember kívánságainak kielégítésére törekedett.

A régi vágyaink egyébként nem feltétlenül erköcstelenek. Valójában a megtérés többek között abban áll, hogy **már nem Istenért teszünk valamit, hanem Isten művét tesszük.** Kezdetben a jóakarát arra szolgál, hogy kielégítsük vele, ami nekünk jót tesz. A teljes zülléstől elvezethet a leggyümölcsözőbb apostolkodásig. Csakhogy nem azért evangelizálunk, mert az nekünk jó. Különben „hol a te Istened”? Önmagadért evangelizálsz, vagy azért, mert Ő kéri tőled?

Két kanadai házaspár történetét szeretném elmesélni. Egyik feleség sem dolgozik. Keresik, hogy mivel kedveskedhetnének a férjüknek, s vacsorára borjúfejet készítenek ravigotmártással. Amikor azonban a férjek este hazatérnek a munkából, azt javasolják, hogy töltsék az estét egy olasz étteremben. Az egyik feleség azonnal eloltja a sütőt, ahol már készült a finom vacsora, hogy eleget tegyen férje kívánságának. A másik viszont ezt válaszolja: „A tűzhely mellett izzadtam egész nap, hogy valami

különlegességet készítsék uraságodnak, és most azt mondod, hogy menjünk étterembe! Viccelsz velem?!” A kettő közül melyik szeret „jól”?

Így van ez az Egyház és Isten között is. Sok keresztény szeretné vele megetetni a borjúfejet, és azt kérdezi: „Miért nem akarod?... Mi nem tetszik a borjúfejen? Talán nem szeretettel készítettem?” Jézus pedig ezt válaszolja: „Márta, Márta, örülök, hogy főzöl nekem, örülök, hogy elkészítetted, amit szeretek. Mégis Mária választotta a jobbik részt. Figyelt rám, és kitalálta, hogy ma nincs kedvem a borjúfejhez ravigotmártással, rántottát szeretnék enni egy olasz pizzeriában! A jobbik részt választotta, nem is veszi el soha. Figyelt rám, teljes szívével szeret, és felfedezte azt a hatalmas örömet, hogy meghaljon önmagának irántam való szeretetből.”

„Evangelizációs buzgóságotok igazi életszentségből fakadjon, amit az imádság és különösen az eucharisztia iránti szeretet táplál.” (*Evangelii Nuntiandi*, 76.)

A tanúságtétel

„Elmondani azt is jelenti, hogy hirdetni, az üdvösség igéjének hordozójává tenni magunkat mások számára. Valójában nagy tudatlanság van a keresztény hit körül, ugyanakkor mély vágyakozás is Isten igéjének hallgatására. Kedves fiatalok, Isten igéjének hirdetése nem csak a papokat és a szerzeteseket érinti, hanem titeket is... Bátran kell beszélgetek Krisztusról családjaitokban, azon a helyen, ahol tanultok, dolgoztok, a szabadidőtöket töltitek; olyan buzgósággal, amelyről az apostol tett tanúságot: *Nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk* (ApCsel 4,20). Nektek sem szabad hallgatnotok! Vannak olyan helyek és helyzetek, ahol csak ti vethetitek el Isten igéjének magvait.” (*II. János Pál pápa a Fiatalok VII. Világnapján*).

Az igazi tanúságtétel első feltétele, hogy láttuk, érintettük, hallottuk és szemléltük azt, amiről beszélünk. Nem papagájnak vagy magnókazettának kell lennünk, hanem igaz tanúnak!

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit a szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és amit a

kezünkkel tapintottunk: az élet Igéjét hirdetjük nektek. Igen, az élet megjelent, láttuk, tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk. Amit láttunk és hallottunk, azt nektek is hirdetjük, hogy ti is közösségben legyetek velünk (1Jn 1,1—3).

Örömünk csak akkor lehet teljes, ha hangosan hirdetjük, aminek tanúi vagyunk: Isten mindenható, irgalmas és igyenes működését.

A tanúságtételnek először is **személyesnek** kell lennie. Nem általánosságokról, doktrínákról vagy tanításokból vett homályos emlékképekről beszélünk, hanem konkrét tényekről, akár egy jegyzőkönyvben! Azt mondom: „én”, „ez voltam”, „ezt tettem”...

Másodszor **örömtelinek** kell lennie. Az embereknek látniuk kell a mosolyomat, mert a jó hír tanúja vagyok. Ez a jele annak, hogy valaki megtalálta a kincset, az elrejtett igazgyöngyöt.

Harmadszor **rövidnek** (maximum hat percesnek) kell lennie. Ne szaporítsuk a szót; háromszor két percben elmondom az előzményeket, az Istennel való találkozást, majd a következményeket. Először „én”: milyen voltam, mekkora szükségem volt arra,

hogy megmentsenek, azután következik a találkozás és a felajánlott megváltás, a beleegyezés és ennek körülményei (egy imádság, liturgia, megpróbáltatás stb.), végül a következmények. A tanúságtételnek ebben az utolsó részében a „mi” lesz az alany: Jézus, a kegyelem, az Egyház és én. Végül pedig „Ő”, Jézus: ezt tette értem, most ezt jelenti számomra...

Negyedszer a tanúságtétel **középpontjában Krisztusnak** kell lennie, annak, amit Ő tett az életünkben, nem pedig a saját cselekedeteinknek.

Ötödször, a végkövetkeztetés legyen világos: „Ha velem megtörtént, veled is megtörténhet. Én aztán igazán tudhatom, mert nem érdemeltem ki, amit kaptam!”

Hatodszor, a kérügmát értelmezésnek kell kísérnie, amely érinti a tanúságtétel legfőbb pontjait:

Isten szeretette ezt az embert, még akkor is, ha ő ennek nem volt tudatában.

Személyes találkozás történt, Isten tette meg az első lépést.

Átélt a megbocsátást, és hitt benne. Megtért, megváltozott az élete.

Az élete már nem az övé, a régi ember meghalt, az új ember elfogadta, hogy „második életét” Urától kapja meg. Azért kapta a Szentlelket, hogy segítsen neki megérteni és megélni a változás következményeit, elfogadni azt, hogy az élete már nem az övé. Isten bevezette új családjába, az Egyházba.

Tapintattal, jó érzéssel, elővigyázatossággal, bölcsességgel kell tanúságot tenni (nem mondunk ki mindent, beszédünk függ attól is, hogy kik hallgatják).

Ha tanításról van szó, az értelmezés tizenöt perctől egy óráig terjedhet. Az első időkben — amíg nem tudja világosan elemezni az eseményeket — ezt nem maga a tanúságtevő tartja.

Az értelmezésnek az a célja, hogy a tanúságtételből kifejtse a kérügmát. Bibliai epizódokra is hivatkozhatunk: „Hasonlít a szamáriai asszony, Józsué, a gazdag ifjú történetéhez...”

Nagy egységnek kell lennie a tanúságtevő és az értelmező között; ez lehetővé teszi, hogy megmutassuk Istent, irgalmának működését.

A tanúságtételnek **négyféle formája** van:

1. Péter tanúságot tesz, Petra értelmezi.
2. Péter tanúságot tesz, és ő maga mondja el az értelmezését.
3. Péter tanúságot tesz, és az értelmezést arra használja fel, hogy egy adott témáról tanítást tartson.
4. Péter egyszerre mondja el a tanúságtételt és annak értelmezését, közben szívében megpróbálja felismerni, hogy mi az a téma, ami felé a Szentlélek vezetni akarja. A tanúságtételt és az értelmezést arra használja fel, hogy karizmatikus jellegű buzdítást mondjon. Ez a tapasztalat a prófétálás karizmájából ered.

Ne törekedjünk arra, hogy „ajtóstól rontsunk a házba”. Nem kell félni a gyakorlástól, attól, hogy

sokszor újrakezdjük, pontosítjuk a tanúságtételt, mielőtt áttérnénk a többi formára.

Írjuk le a tanúságtételünket három részben, mérjük le, hogy mennyi ideig tart, többször is próbáljuk világosan megfogalmazni, hat perc alatt, papír nélkül. Utána mondjuk el olyan emberek előtt, akikben megbízunk, például az imaközösségünkben.

Ennek az egyszerű, alázatos és bizalommal teli tanúságtételnek első gyümölcse az lesz, hogy az Úr sokakat el fog hívni a közösségbe. Olyan embereket, akiknek szükségük van arra, hogy meghallják: Jézus feltámadt és él, többek életében csodát tett.

Házról házra járva

Mindennap tanítottak a templomban és a házakban, hirdették Jézus Krisztust (ApCsel 5,42).

Az apostolok mindennap tanítottak a templomban és a „közösségi” házakban. Tanítanunk kell otthon, és „házon kívül” is.

Nem tagadtam meg tőletek semmit, ami javatokra szolgálhatott: prédikáltam nektek és tanítottalak benneteket, nyilvánosan és magánházaknál (ApCsel 20,20).

Ebben a két részben jól láthatjuk, hogy az apostolok mekkora fontosságot tulajdonítottak a nyilvános, templomi tanításnak, de ugyanígy a magánházaknál is. Házról házra járni nem egyéni állásfoglalás kérdése, hanem kötelesség, amit a katolikusok — néhány kivételtől eltekintve — egyáltalán nem gyakorolnak, mert nehéz. Ez a fajta szolgálat a legjobb módszer annak megkülönböztetésére (az előljáróval együtt), hogy hivatásunk van-e a „frontvonalban” végzett kérügmaticus evangelizációra.

Valójában a tanúságtétel soha nem könnyű, de semmi ahhoz képest, hogy házról házra járjunk. Amikor valaki már jól „elő tudja adni” tanúságtételét, látja, hogy megérinti a szíveket, kezdi fontos embernek érezni magát. Egyfajta belső felhalmozást él át. Ez gyakorlatilag lehetetlen, ha házról házra járunk, ilyenkor ugyanis elsősorban a szegénységünket tapasztaljuk meg. A küzdelem főleg abban áll, hogy ne csüggedjünk el. Könnyen találhatunk indokokat, hogy abba hagyjuk ezt a szolgálatot.

Forduljatok inkább Izrael házának elveszett juhaihoz. Menjetek, és hirdessétek: közel van a mennyek országa (Mt 10,6—7).

Ezeket az elveszett bárányokat addig kell keresnünk, amíg meg nem találjuk őket, egyik háztól a másikig járva. És ha a nap végén vagy akár két hét elteltével csak egyet is találtunk, már megérte! Az Úr nem hagyja ott a kilencvenkilenc bárányt, hogy egyet megtaláljon?

Végigjárta a falvakat és tanított (Mk 6,6).

Aki házról házra jár, a menyegzői lakomára hívja meg az embereket, mert tudja, hogy a király küldi,

aki mindent előkészített. Ismeri a király fájdalmát, aki mindenkit meghívott, mégis üresen találja a termet... Akkor azt mondja szolgálainak:

*Fogd magad és eredj ki a város tereire és utcáira...
Menj ki az országutakra és a sövények mentére...*
(Lk 14,21—23).

Át kell hogy járjon bennünket a király fájdalma, aki fiának menyegzőjére vendégeket hív. Ekkor a házaknál végzett evangelizáció lehetőség lesz, hogy megmutassuk az Úrnak szeretetünket.

Így keresi a menyasszony kedvesét az Énekek énekében:

Éjszaka ágyamban kerestem, akit szeret a lelkem
(Én 3,1).

Ha nem szeretek házról házra járni, azért van, mert nem szeretem a testvéreimet, akinek az Evangéliumot fogom hirdetni. Ha szeretném, úgy sírnék, mint ahogy Szent Domonkos átsírta az éjszakákat: „Mi lesz a bűnösökkel?” Mi lesz azokkal, akik nemet fognak mondani a szeretetre?

Azért hát fölkelek, bejárom a várost, keresem a tereken és az utcákon, akit szeret a lelkem... Megtaláltam, akit szeret a lelkem. Belekapaszkodtam, és nem engedem el (Én 3,2, 4).

Amikor több nap elteltével megnyílik egy ajtó, amikor elfogadják a meghívásunkat, akkor megvigasztalódnak és örülnek. A vigasztalás csak néhány percig tart, de elég erős ahhoz, hogy utána éveig folytassuk ezt az örült missziót. Sajnos ezt a fajta apostolkodást legtöbbször átengedjük Jehova tanúinak. De mi, katolikusok, akik a Vőlegény barátai vagyunk, mit teszünk?

Nézd, az ajtóban állok és kopogok (Jel 3,20).

Amikor bekopogok egy ajtón, a bennem élő Jézus kopogtat, vagy Mária, aki megérkezik Erzsébethoz: a vizitáció misztériuma. Igazi máriás titok.

Zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek (Mt 7,7).

Ha néhány hónapig végezzük ezt a szolgálatot, s tapasztaljuk, hogy az ajtók és a szívek nem nyílnak meg, kezdjük átérezni Isten fájalmát. Érezzük, hogy a szeretetet nem szeretik. Áldott szomorúság, ami jelzi, hogy kőszívünk hús-szívvé változik át.

Amikor elküldtelek benneteket erszény, tarisznya és saru nélkül, szenvedtetek-e hiányt valamiben? (Lk 22,35).

Amikor bekopogunk egy ajtón, el kell határoznunk, hogy hiszünk abban, hogy semmiben sincs hiányunk, mert soha nem tudhatjuk, mi fog történni a következő pillanatban. Így megtapasztaljuk a profetikus szegénységet.

A kívülállókval való érintkezésben legyetek okosak. Az időt jól használjátok fel. Beszédeitek legyen mindig szíves, sóval ízes, akkor majd helyesen meg tudtok felelni mindenkinek (Kol 4,5—6).

Természetesen a házról házra járást anyagi téren is elő kell készíteni, például vegyünk magunkhoz térképet. Reggelenként nem találomra indulunk el, nem teszünk kivételt: minden házat meglátogatunk. Ha nincs otthon senki, mindig hagyunk valamit, ami jelzi, hogy ott jártunk. Ha például egy gazdag ember ajtót nyit előttünk, de kifelejtjük egy szegénynek a házat, a következtetés ez lesz: „A gazdagok egyházát látogatják.” Fontos tehát, hogy mindenhova bemenjünk.

Kettesével járunk házról házra — esetleg egyedül azok, akik már nagy tapasztalattal rendelkeznek —, de soha nem hárman. Megpróbálunk „párokat” küldeni, egy fiút és egy lányt. Nem megyünk üres kézzel, mert azt hihetnék, hogy pénzt akarunk kérni. Szórólapokat, képeket, érméket viszünk kifejezetten erre a célra.

Amikor bekopogunk vagy becsengetünk, nem maradunk szorosan az ajtó mellett, egy-két méterrel hátrébb kell megállni, hogy az emberek ne érezzenek erőszakosnak. Rögtön bemutatkozunk; tudjuk, hogy a helyi újságok és a plébános hirdetése, a postaládákba bedobott szórólapok már előkészítették jövetelünket, jelezték, hogy a megadott napokon fiatal katolikusok, teljes egységben a helyi plébánossal, minden házat meg fognak látogatni, hogy Istenről beszéljenek. Már a beszélgetés elején fontos azt is elmondani, hogy nem árusítunk semmit és nem kérünk pénzt.

Akár beengednek, akár nem, kérdéseket fognak feltenni (a rosszról, a szenvedésről stb.). Mindet meg kell hallgatnunk, és válaszolnunk kell rájuk, Krisztusra és a hitre irányítva a figyelmet. Jó, ha információkkal tudunk szolgálni a szentmisék, a

gyóntatások, a közösségi összejövetelek időpontját illetően. Soha ne hagyjunk el egy házat úgy, hogy lakóinak ne ajánlanánk fel, hogy imádkozunk értük, velük vagy a nevükben. Mielőtt továbbmegyünk — mivel nem eshetett szó mindenről —, beszélgetőtársunk szükségleteinek megfelelő szórólapot vagy kazettát adunk. Ez némi anyagi ráfordítást igényel, viszont soha nem szabad pénzt elfogadnunk.

Fontos, hogy minden este átgondoljuk a napot: milyen alkalmakat szalasztottunk el, mi az, ami csak fölösleges fecsegés volt stb.

Amikor házról házra járunk, nagyon kevés gyümölcsöt láthatunk. Minden hit-kérdés. Soha nem tudjuk, hogy Isten mit tesz a szívek mélyén, még akkor is, ha valaki az adott pillanatban elutasítja, amit mondunk.

Mik az előnyei ennek a szolgálatnak az Evangélium hirdetője számára? Nagyon sokat jelenthet a készségesség, a nyitottság szempontjából, ugyanakkor segít, hogy megszabaduljunk minden misztikus vagy karizmatikus forrófejűségtől, s az önmagunkról alkotott illúzióktól. Megakadályozza,

hogy egy gyakori csapdába essünk: abba, hogy a „készleteinkből” éljünk. Vagyis elkerüljük a veszélyt, hogy olyan „profikká” váljunk, akik szép beszédek tudnak mondani az evangelizációról, csak éppen nem tesznek semmit. Ez a veszély valamennyiünket fenyeget.

A legfontosabb azonban, hogy amikor utcai evangelizációt végzünk vagy házról házra járunk, „fertőzővé” válunk. Az Evangélium hirdetője számára a feltöltődésnek két eszköze van. Az első a belső ima, a testvéri élet engedelmisségben és egyszerűségben, az áttetszőség, a rendszeresség, a szentségimádás, a Biblia-olvasás, Isten igéjének tanulmányozása, a ránk bízott napi feladatok elvégzése. A második az evangelizáció gyakorlása: nem arról van szó, hogy tudunk valamit, hanem hogy tesszük. Tényleg fertőző vagyok? Fertőz a szeretetem? Arra kaptam küldetést, hogy oda vigyem a világosságot, ahol nem ismerik Isten szeretetét. Ha nem járunk házról házra, nem sok esélyünk van, hogy sok karizmát kapjunk az evangelizációhoz. A jó pásztor nemcsak hívta az elveszett bárányt, hanem utána is ment! *A jöjj és láss* nem elég, oda is kell menni... és meg kell találni a bárányt.

Tartalom	
Ajánlás	2
I. RÉSZ	
Bevezetés	5
Kiáltás	7
Szükségszerűség	13
Hivatás	18
A „fertőzés”	24
Túlcsordulás	32
Győzelem	44
II. RÉSZ	
Bevezetés	63
Lelkek halászhálói	65
A prédikáció	67
A kérés	71
A megtérés mechanizmusa	80
A tanúságtétel	85
Házról házra járva	91